اجتماعي نظريات

د

كل با جا الفتـ

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهرست

سر لیك:	مخ:
فکر	۱ـ۵
کاراوعمل	۵ـ۸
له کار سره علاقه	۸ـ۹
عقیده	۹ـ۱۰
اخلاق	۱۰ـ۱۲
تعلیم او تربیت	۱۲ـ۱۳
دقضاوت شعور	۱۳ـ۱۴
ذوق	۱۴ـ۱۵
خیال	۱۵ـ۱۶
عشق او حرص	۱۶ـ۱۸

سر لیك:	مخ:
دمشرانو عشق	۱۸ـ۲۰
یوازېتوب	۲۰ـ۲۱
زه او ته	۲۱ـ۲۲
سترګي مه پټوئ	۲۲ـ۲۳
دزمانې تغیر	۲۴ـ۲۵
برابرنه دی	۲۵ـ۲۶
داسلام درد منو!	۲۶
دسبافکر	۲۷
پخوانی دیوي	۲۷ـ۲۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم ا الله الرحمن الرحيم

فکر

په هغه تورتم کښې چې شعور او احساس د ړندو په شان امساتکوي. هلته چه د شرق و غرب امتیاز نشي کېدای او هرڅه مجهوله وي. په هغه ځای کښې چې د اسمان ستوري چاته لورى او لودن نه ښئي او سترګه په سترګه نه ښکاري.

په هغه وخت کښې چې بې له حیرت او ابها مه بل هیڅ شی نه وي موجود او دقبلې پته نه وي معلومه، سرى به کومې خواته دریږي؟ او کوم لوري ته به سجده کوي؟

په دغسې حا ل کې انسان مکلف دی چه فکر به کوي او هرې خواته چه فکر رهبري وکړه هماغه طرف ته به مخ اړوي او خداى(ج) ته به لاس په نامه دریږي.

په دغه وخت کښې که دی لمر خا ته خواته ولاړ وي ده ته دلمر بنده نه ویل کیږي بلکه دقبلې اهل باله شي.

دده قبله او کعبه په دغه حا ل کښې دمشرق (١) په لوري انتقا ل کوي او په دغسې مواقعو کښې چې انسان هرې خواته دفکر په نغوته مخ واړوي دلوى ښتن مخ هماغه لور وي او د خداى کور هماغلته بويه.

په دغه شان موقف کښې که ځلورتنه ځلورو خواو ته د خپل فکر په اشاره او اجازه مخه کړي او دوه تنو فکر هم په يوه خوا اتفاق ونه کړي، ځلور واړه داسې مثا ل لري لکه چه کعبه په مېنځ کښې وي او هريوه يې يوه ديوا ل ته مخامخ ولاړوي.

دلته منطق اوبرهان سړي ته په يقين سره داوايي چې په دې ځلورو وتنو کښې که يوه د قبلې لورى موندلى وي، درې نور خو ارومرو په بله خوا ولاړ دي او غوليدلي دي مګر پاك خداى د ځلورو واړو مختلف او مخالف فکرونه پخپل دربارکښې قبلوي او ديوه لمونځ هم له قبلې نه چپ نه ګڼي.

دلته منطقي قياس د درو تنو په غلطوالى قطعي حکم کوي او په احتمالى ډول ديوه تن دفکر او راى په صحت قايليږي ځکه چې که دغه ځلورتنه، شرق وغرب، جنوب او شما ل ته نه وي ولاړ بلکه په ځلورو کنجونو دريدلى وي ټو ل په غلطه ولاړدي او يوه هم صحيح لورى نه دى موندلى مګردغه علمي اوعقلي فيصله سره له دغه برهانه اعتبار نه لري او د هريوه فکر حق ګڼل کيږي ځکه چې په دغه حين کښې له انسان سره بې له فکر کولو او تحرى څخه بله وسيله نشته او هيڅ يو د بل د فکر په منلواو قبلولو نه دى مکلف، که په دوى کښې يوتن ډير هوښياروي هغه نور د خپل فکرپه پيروى نشي مجبورلى او نه هغه بل داکولى شي چه ده ته به يوه خوا حقه معلوميږي اوسره له دې به د بل په فکر پسې درومي اوکعبه به د بل په نظرګوري.

دلته د هريوه فکري او عقلي تکليف همدغه دى چه پخپله فکر وکړي او له خپل فکرنه کار واخلي.

په اسلام کښې د ځلورو مذهبونو حقانيت په همدغه اساس بنادى او هغه فکرى اختلاف چه د ځلورو امامانو مينځکښې موجود دى د هيڅ يوه دفکر حقانيت نه سلبوي.

له دېنه انکار کېداى نشي چې دانسان فکر قاصر اوضعيف دى، دده په نظرکښې يوشى په بل راز معلوميږي په ډيرو شيانوکښې انساني فکر غوليږي، سهوه کيږي او غلطيږي مګرسره له دې لوى خداى پخپل حق اوصحيح کتاب کښې هرهر ځاى انسان ته دتفکر او تعقل امرکوى او هغه څوک چې فکر نه کوي ملامت بولي.

(١) دلته د افغانستان د قبلې لورى په نظر کې نيول شويدى.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له همدغه ځایه مونږ دفکر د ازادۍ په ضرورت پوهېدلی شو او په اجتماعی مسایلوکښې فکرکول اوفکرښکاره کول یو ډیرضروری امرګڼو.

مونږ باید فکر او د فکر خاوندانو ته موقع ورکړو چې خپل کاروکړی او خپله وظیفه په ازادانه ډول اجرا کړي.

دنن ورځې دیموکراسي هم انسان ته همدغه توصیه کوي چې هرڅوک باید خپل اجتماعي افکار او نظریات څرګند کړي او فکر ونه مختنق نشی.

که څوک کوم نا اشنا او نوی فکرښکاره کوی څوک دا حق نه لري چې هغه له ستونی کلک ونیسي اوملامت یې کړي ځکه چې هرفکر ارومرو حق نه وي او حق ته نشي رسیدلی، هر سړی په دې مکلف هم نه دی چه هر ګوره به پخپل فکرکښې حقیقت ته ځان رسوي اوهیڅکله به نه سهوه کیږي، مګر دا د هر یوه وظیفه ده چه فکر به کوي او حقیقت به لټوي.

مونږ به فکرکوو او په حقایقو پسې به ګرزو که ورسېدو دوه اجره دي او که سهوه شوو نو فکرکو ل پخپله یوښه کاردی او انسان له غفلته پرې خلاصیږي.

د دنیا ډیرلوی مفکرین اومشهورپو هان ډیر ځله پخپل فکر کښی سهوه شوي او غلط افکار ورځنې پاته دي چه انسان دبدبختۍ خواته روانوی مګرسره له دې دفکر ازادۍ یو ضروري امردی.

که څوک ووایې چې انسانانو په دنیاکښې ډیر بدبد کارونه وکړه او ډیر ضررونه او فسادونه یې انساني جواموته ورسول، راځئ چه دغه نسل قطع کړو او انسان پرې نږدو چه دې دنیاته راشي دا خبره عیناً داسی معلومیږي لکه چه سړی دفکر غلطی او اضرار په نظرکښې نیسي او د فکر آزادي سلبوي.

دوی دومره فکر نه کوي چې دانسانی جوامعو ورکول ددی دپاره چې دوی ته ضرر ونه رسیږی یا دوی چاته ضررونه رسوي څومره غلطه خبره ده.

دفکر مختنق کول او محوه کول دانسانیت په ستونی پښې اینبودل او انساني جامعه د حیوانیت خواته رابلل دی.

مونږ بایدفکر وکړو او بی فکره نشو، دفکر ازادي که د خاینانو، غدارانواوریا کارانو دپاره ضررلری دیوه ملت دپاره ډیرمفید معلومیږي او دسړیتوب ترقی ورپوری موقوفه ده.

که فکرونه آزاد شي او هرڅوک خپل نظریات ښکاره کړی شي مفکرین او فکری مشغله پیداکیږي دغه دمملکت مهم مسائل چې اوس په کښې فکرونه ګنګس اوحیران دي او د مشکلاتو علاج رانه ورک دی اصلی علت یې همدغه دی چې په کلونو کلونو فکرونه ایسار شوي او مختنق شویدي، له دغسی محبوس او مقید فکرنه د حل لاره غوښتل هیڅ معنی نه لري.

مونږ اوس پخپل مملکت کښې لوی لوی خلق لرو او عالمان هم شته مګر دفکر خاوندان ورته نشوویلی ځکه چې دوی فکر نشوکولی اوفکریې نشو ښکاره کولی، دلته دتفکر مشق او تمرین چانه دی کړی او ددې ورزش دپاره خلق نه دي تربیه شوي، دلته ډیرو پو هانو دډیرو ناپوهوخلقو خبروته ښه ویلي او د دې په ځای چه څوک له چانه فکروغواړي کورکورانه تسلیم اواطاعت غوښتل شویدی، پدې ځای کښې پوهان مجبور شوي دي چه ددین او مذهب مخالف ته ددین حامی ووائي اوتل دزوررو فکروستائي، څوکاله دمخه چاپدی هېواد کښې ښو ته ښه او بدو ته بدنشو ویلی، څوک چه دفکر اورایي خاوندان بلل کېده په زندانو نوکښې واچول شوه اوفکرونه پکښې مضمحل شوه اوس دنیا بل راز شوه او ددې عصر کارونه له مونږ نه فکر غواړي او دپخوفکرونو تقاضاکوي، مونږ اوس مجبوریوچه فکراو د فکر خاوندان پیداکړو یعنی دفکرکولو مشق اوتمرین وکړو، ددې مشق دپاره میدان اوغولی په کاردی چه هغه جراید اومطبوعات دي مطبوعات باید ازاد وی او ازاد فکرونه پکښې ځای پیداکړي پدې کارکښې ډیري فایدې دي او دغه ازادی زمونږ دپاره ډیره ضرورده اوس زمونږ په مغزوکښې فکرونه وچ شوي او لکه هغه جنین چه ډیره موده د مورپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګېډه کښي مړياته شي او نشي متولد کيداى مونږ هم دفکرپه توليد قادر نه يو، که چيري دجرايدو او مطبوعاتو ازادى ديوه قانون له مخى پيداشوه له دماغونونه به څه وزيري اوسرګرداني به ورکه شي.

هريوبه دخپل فکر په صحت او غلطى پوه شي ځکه چه فکر ازادشي انتقاد هم ازادېږي او هرڅوک ښوته ښه او بدوته بدويلى شي.

دغه دفکرمشق اوتمرين به په فکر کښى قوت او رشد پيداکړى، زمونږ مفکرين به په اجتماعياتو، اقتصادياتو اوسياسياتوکښي سمې اوصحيح لارې وموميې اوزمونږ مشکلات به خداى(ج) حل کاندي.

مونږ به دسمو او صحيح فکرونو قدر وکړو او دفکر خريداران به په وطن کښي پيداشي، مفکرين به علم اوعرفان ته راغب شي چه دعلمى تتبعاتو په رڼا کښي ښه فکرونه ومومي اوښې لارې وپلتي.

که فکر ازاد شو هرڅوک به دخپل حق مطالبه وکړي او خپل حق به وغواړي.

عدالت په همدغه وسيله په يوه مملکت کښى قايمېدلى شي اومظالم ورکيري مونږ بايد مظلوم ته داحق ورکړو چه دظالم ظلم اود خاين خيانت بيان کړي او حق وويلى شي، همدغه شى دفکر ازادي بلل کيږي او ډير اصلاحات پرې مرتب کېدلى شي، که فکر ازاد شو دلته به اخلاقى شجاعت اواسلامي جرئت او حقانيت پيداشى بيا به ظالمان ددغومره ظلم او خاينان ددغومره خيانت جرئت نشى کولى او هرڅوک به خپله چاره په اوبوکښيويني.

فکر او قلم چه هر څومره ازاد شي هغومره اعما ل اوافعا ل مقيد کيږي او قوانين تطبيق پيداکوي يعنى له اصولو اوقوانينو نه خلاف څوک څه نشي کولى او هرسړى پخپل عمل اوکردار کښى محتاط وي.

په هرځاى کښي چه ښوته ښه اوبدوته بد نه ويل کيږى هلته ښه اوبد مشتبه کيږي او امتيازئى له منځه ځي، په دغسى ځايوکښي دظلم او خيانت دپاره زمينه مساعده کيږي او عدالت مري، دهمدى لامله په اسلام کښى حق ګوئى اوظالمانو ته حق ويل ډير لوى عبادت اوفضليت ګڼل شوى او له هرڅه نه زيات اجراو ثواب لري.

داسلام په ارکانو کښى دژبې اقرار او دزړه تصديق دواړه ضرور ګڼل شوى او ددى خبرې همدغه معنى ده چه بايد سړى خپل عقايد او افکار ظاهر کړي او دافکارو د اظهار دپاره زمينه مساعده کړي. هغه څه چه په زړه کښي وي او په خوله نه ويل کيږي محوه کيږي او مري، همدغه وجه ده چه په غيرديموکراسى مملکت کښي افکار او نظريات نشوونمانشى کولى او دفکر خاوندان نه پيداکيږي.

دديموکراسۍ او دکتاتورۍ په بحث کښي ځيني پوهان وائي په دابتدائى اوښي علمه ملتونو کښى يو ښه دکتاتورپه کاردى چه پخپل فکراوخپله اراده د مملکت دپاره کاروکړي او بې له دېنه چه دچافکر ته وګوري اوله چانه فکر واخلي پخپله نظريه روان شي او پيشرفت وکړي، دوى پخپل بيان کښي دايو شرط زياتوى، چه دکتاتوربايد دځان دپاره کارونکړي اووطن خواه و ملت خواه سړى وى ددې نظريې خاوندان دلايل هم لرى اووائي په کوم هيواد کښي چه عمومي فکر روند اوکوڼ وي، دخير او دشر تميزيه ښه شان نشي کولى او پخپل بهبود نه پوهيږي هلته که ديموکراسى رايجه شي مملکت دانحطاط خواته دروميې او پرمخ تګ ئي له عقله لرى خبره ده.

دانظر په زمونږ په وطن کښى دډاکتر اقبا ل له اشعارو او ځينو نورو مفکرينوله اثارو اقتباس شوېده مګرددنيا ډير پوهان په هرځاى اوهروخت کښى ديموکراسي اود افکارو ازادي له بل شان حکومتونو غوره ګڼي او دديموکراسۍ او دکتاتورۍ په باب کښى وائي((دمېلمستيا ډيره خرابه کوټه دانتظار له ډيري ښې کوټې نه بهتره ده))

په دې باندې بايد سړى اعتراف وکړي چه هرفکر حق نه وي او ډير ځله د ډيرو کسانو فکر هم خطاکيږي نوديوه دکتاتور فکر به څنګه هروخت اوپه هر ه مسئله کښى له سهو او خطانه خلاص وي.

داممکنه ده چه دډيرو پوهانو اوهوښيارانو دفکرپه مرسته حق او حقيقت ته ورسيږو مګرپه يوه فکر باندې هر وخت دحقايقو کشفول امکان نلري.

ديوه مجتهد او امام په حق کښي هم داخبره منل شوېده چه شيخ کله سهوه کيږي او کله حق ته رسيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ديوه سړي فکر او دېروفکر هېڅکله يو راز قيمت اويو حق نشي پيداکولی که يوتن فکروکړي او فکرئې له عقل اوقياس سره برابر هم وي بياهم داجتماع يعنی دډېرو خلقو د فکر په مقابل کښې ضعيف دی او دجماعت فيصله دفرد له فيصلی نه قوت لري، پدی خبره کښې هيڅ تردد نه دی پکار چه ديموکراسی اوشورائي اصول هرګوره ښه دي او په هغه ځای کښې چه هرڅوک دفکر کولو اوفکر ښکاره کولو حق لري او کارونه دجماعت په فکر کيږي هلته دعدالت امکان له هغه ځای نه زيات موجود دی چه يوفکر حاکميت او تسلط لري او ټول کارونه ديوه سړي خوښې ته سپارل شوی وي، ديوه سړي فکر د اعتماد وړنه دی، انسان سره له دې چه خدای ډېر فضايل ورکړيدی بياهم يوازې په انفرادي صورت يو ضعيف متحير اومتر دد مخلوق دی چه پخپله هم پخپل فکر باندې اعتماد اوتکيه نشي کولی اوپه هرشي کې داجتماع شاګرد دی او د جماعت له تاثير لاندې دی.

زمونږ دابحث يوه باريکي لري چه ظاهراً د تناقض رنګ پيداکوی ځکه چه کله د فرد فکر ستايو او حق ئې ګڼو، کله ورته قاصر اوضعيف وايو او عدم اعتماد پرې ښکاره کوو د همدې لامله د جماعت فکرمرجح او غوره ګڼو مګرکه څوک دقت وکړي هغه پوهيږي چه دفرد فکر سره له نيمګړتيا او قصوره د خير و شر، دښو اوبدو مميزدی، که سړی سل ځله پخپل فکر کښی غلط شي بياهم بايد په هره خبره کښی فکروکړي اوفکر پرې نږدي.

فکر دانسان يوداسی ملګری دی چه که هرڅومره سهوې اوغلطې ورځنې ووينې اوډېر تاوانونه وروړسوی بياهم لاس ورځنې ناخلی اوپه هره خبره کښی ترېنه سلا اومشوره غواړي، داچه مونږ د يوه سړي فکر دنورو افرادو دفکرپه مقابل کښې نه منو معنی ئې دانه ده چه د فرد فکر ته اعتنا نلرو بکه معنی ئې همدغه ده چه د فرد فکر ته زياته اعتنا لرو، که مونږ ديوه سړي فکرته هرڅه وسپارو معلومه خبره ده چه دبل فرد او دنورو افرادو فکرته څه اهميت نه ورکوو او په احترام ورته نه ګورو.

ځينی داسی افراد شته چه پخپل غلط فکرډېر ټينګ دريږي او دبل صحيح فکر ته نه وراوړي، دهمدی لامله وايو چه ديوه مملکت کارونه بايدپه يوه فکر اجرانشي او يوه فکر ته هرڅه ونه سپارل شي.

دهرسړی فکر دهغه دتصوراتو اوشغل و مصروفيت له تاثيرلاندې وي او واقعات و حوادث، تلقينات او تبليغات فکررا اړوي، حب او بغض، خوشبيني او بد بيني د فکرپه بدلون کښې ډېر دخل لري.

ديوه سړي فکرچه يوې خواته متوجه شي په هغه خواکښې ډېر باريک شيان هم وينی مګرپه بله خواکښې ډېرواضح شيان نشی ليدای يائې نشی منلی نوهرکله چه څوتنه په يوه موضوع کښی فکروکړی او هريو د مختلف نظر خاوندوي نوموضوعاتوته له مختلفو خواؤ کتل کيږي او ټول اطراف اوجوانب سنجول کيږي، ددغو ټولو فکرونوله مقارنې اومقابلې څخه يوه معتدله فيصله په لاس راځي اوله انفرادی فکر څخه افراط او تفريط ورکيږي.

مونږ بايد د هر فردفکر ته په احترام وګورو اوپه حق ورته قايل شو، دهيڅا فکرېې له قوي اومنطقي دلايلو دبل دفکر تابع ونه ګڼو او دا و نه وايو چه يودې دبل په فکرېسې په پټو سترګو اوبې دليله روان شي مګردفکرونو شريکو ل او د فکر تول يوه ضروري خبره ده او دمنطق وبرهان يا صحيح استدلال په مقابل کښی له خپل فکره تېرېدل اودبل فکرمنل په کاردی.

داشتباه په وخت کښې چه له څوتنو نه قبله ورکه شي هريو به پخپل فکر يوې خواته دريږي مګرکه له يوه سړي سره قطب نما يا کومه داسې صحيح اله موجوده وي چه لوری اولودن معلوموي هلته به هر څوک هرطرف ته مخ نه ګرزوي.

په فکر کولوکښې بايدله دقت اوتعمق نه کار واخستل شي، ډېر خلق وي چه فکر ئې يوې خبرې ته ډېر ژررسيږي اودچا خبره په نيمه پوهيږي مګرپه مسائلو سطحي اوسرسري تيريږي دغسې کسان په رشتيا چه په نيمه پوهيږي او پوره نه دي پوهېدلي، ديو عالم او بې علمه په فکر کښې همدغومره فرق وي چه دهغه په فکر کښې دقت موجودوي او ددې بل نظر برسېره او څرښنده تيريږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکرباېد له فعل اوعمل سره تماس او تعلق ولری او دتجاربو په محک ئې صحت او سقم معلوم شي، تجربه په حيات کښې ډېر تاثير لري او پس له کړاو او کارکولو لاس ته راځي، هرکله چه افکار عملي شي اوپس له تجربې نه ئې صحت معلوم شي هغه وخت دعلم درجه مومي اوقوت پيداکوي.

چه له لري سړی کاندي سنجشونه کارته نه رانږدې کيږي کړي فکرونه

له دې فکر اوسنجشه پيداکيږي دماغونوکښې سودازړوکښې غمونه

بې له فکره چه څوک کار کړي خوشې زيار کړي

چه بې کاره کړي فکرونه ځان خوارکړي

چه عمل اوفکريوله بله بېل شي

عمل خوارشي فکر ورکه سمه لارکړي

کار او عمل

وروسته له فکر کولوکار اوعمل په کاردی، بې عمله فکراو بې فکره عمل يو هم سمه او صحيح نتيجه نه لري، فکر د همدې لپاره دی چه سړي ته کار او دکارسمه طريقه وښئي، د انسان صلاحيت اوقابليت دکار اوعمل له مخې معلوميږي.
تقوی او عدالت، ظلم او فسق دانسان په اعمالو اوکردار کښې ځان ښئي.
له ښه فکر نه ښه اراده او له ښې ارادې نه ښه عمل پيداکيږي ځکه کار اوعمل ته د فکر نتيجه اوغايه وايو او اصلي مقصد يې بولو.
فکر پخوا له عمله ديوه مړی مثا ل لري اومفکوره په عمل ژوندۍ کيږي دفکر صحت او غلطی پس له کار او عمله معلوميږي هغه فکر چه عملي کيدای نشي څه قيمت نه لري.
څوک چه فکر کولی شي اوکارنشي کولی هغه لکه ګوډ اوشل داسی دی چې هيڅ ځاي ته نه رسيږي اوپه هروخت کښې بل ته محتاج دی.
هغه چه کارکولی شي اوفکر نشي کولی ړندو مثا ل لري چه لياره نه ويني او په لياره تللی شي.
کاردانسان هغه اقتدار څرګندوي چه دلوی څښتن له قدرت څخه فيض اوبرخه لري اوانسان ته د خلافت حق ورکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمنطق پوهانو انسان په نطق (عقل) اوفکر له نورو حیواناتو بېل کړی مګر که نوي اصطلاحات جایزوګڼل شي نوپه کار او فعالیت یې بېلول بهتر دی.
د ځمکې په ټولو ژوو او حیواناتو کښی انسان یوفعا ل اوکاریګر مخلوق دی چې دده په کارونو اوفعالیتونو دادنیا معموره او ودانه ده، دغه لوی لوی ښارونه او لوړې ماڼۍ، دغه دکار فابریکې او ماشینونه دغه سمسورباغونه او شنه فصلونه،دغه لوي جهازونه د اورګاډی او طیارې د انسان دفعالیت اوکار شوا هد دي چې انکار ترېنه نشي کیدلی.
پاک خدای په کار او فعالیت کښې د خلقت او ایجاد قوت اینبی دی او داسې څه ترېنه پیداکیږي چې دمخه یې تصور هم نشي کېدای.
دا ممکنه ده چې دریابونه وچ شي، دغرونو کانې تمام شي ، دپادشاهانو خزانې تشې شي، په معادنوکښې څه پاته نشي او هرڅه خلاص شي مګر هغه څه چه دکاراو عمل په کڅوړه کښې دی هغه تمامېده نه لري او وخت په وخت نوی شیان ترې را اوزي.
دانسان اصلي اوحقیقي ثروت کاراو دکاراستعداد دی،په همدغه شی انسان هر څه پیداکوي او له جهانه ددنیا او اخرت استفاده کوي انسان د کار او فعالیت په مرسته مړه مواد هم په کار اچوي او د ژوندیو شیانو کارترېنه اخلي، دغه ماشینونه چې ده په حرکت راوستلي دي او شپه ورځ کار کوي دا خبره ثابتوي چې انسان په نورو شیانو کښې هم دکار اوفعالیت استعداد پیداکولی شي.
دانسان په قدرت کښې دانشته چې بې روحه شیان ژوندی کړی مګر داکولی شي چې له ژوندیو شیانونه پکښې زیات قوت اوګرندیتوب پیداکړي او په هواکښې یې وګرزوي. په کار باندی آثار او نتایج مرتب کیږي او ددنیا اواخرت پنګه همدغه شی دی. .
صالح عملونه اوښه کارونه د خدای په دربارکښې ډیرقدر لري، او په مثقالونو خرڅیږي. په فعالیت اوکار کښې پاک خدای دومره برکت اینبی دی چې سړی ورته په یوه معین مقدار او معیار نشي قایلیدلی، داکیدای شي چه دکار او زیار په اثر له یوه زړي نه سمسو رباغونه جوړشي اوله لږ و دانونه خرواروته پیداشي.
دانسانانو په کار اوعمل غرونه سوري شوه، بیابانونه زرغون شوه، په دریابونو کښې لارې جوړې شوې هوا او فضا له پښو لاندې شوه، دځمکی له سینې نه پټ شیان راووتل او داتوم بمونه پیداشوه.
که اوس هم څوک د کارپه قوت او قدرت نه قایلیږي هغه به ډیر بې شعوره وي.
دانسان په مټ او بازو، زړه او دماغ کښی د کار او عمل یو دا راز قوت اواستعداد موجود دی چه له هر څه نه هرڅه جوړولی شي او په عناصر وکښې تغیر اوتحو ل راولي.
دانسان په خوارقو او اختراعاتو کښې کارډیره مهمه اوستره برخه لري.
ددنیا له ایجادنه تراخرته پورې په دغه اورده او طولاني سفرکښې د انسان دلارې توښه اوپانګه همدغه دکار او فعالیت قوت او طاقت دی چه ورځ په ورځ یې اثراو برکت زیاتیږي او په دغه خوری کښی هیڅ نقصان نه راځي.
په کوم هېواد کښې چه دکار اوعمل خاوندان موجود دي هلته دانسانانو جونګړې او کنډرې په عالي قصرونو او لوړو ماڼیو بدلې شوې دي، هلته دسیندونو مخه نیول شوی او دانسان په خوښه یې مجراپیداکړېده، په هغه ځای کښی غرونه او رغونه شق شوي او ډیر پیچومی اوار شویدي، هلته په سر کونو باندې دخرو او غویو په ځای اورګاډی او موټرونه چلیږي او په حیات کښی سل راز ه راحت او سهولت لیده شی.
بیکاره اوبی فعالیته انسانان اوس هم په سمڅو اوغارونو کښې استوګنه لري او د حیواناتو خرمنی اغوندي د هغوی خوراک او س هم دغرو بوټی دی او له وحشیانونه دژوند په لحاظ ډیر لږ فرق لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار دانسانانو ډیر مشکلات او احتیاجات رفع کوي او ډیرې اسانۍ پیښوي مګر د ا هله چه له کار سره فکر او عقل ملګری وي او یو له بله مرسته وکړي د پوهانو او نا پوهانو کار دفایدې او نتیجې په لحاظ د ځمکې او اسمان قدرته فرق لري، هغه کارونه چه فکر اوعقل یې نه خوښوي دکتې په ځای زیان اوضررلري.

په کاراو عمل کښې باید اشتراک او اجتماعي تعاون موجود وي ځکه چه انفرادي فعالیت ډیر لږ منافع لري او لکه انفرادي محدود تجارت سر ګرداني یې ډیره اوګټه یې لږه وي، یو سړی داکولی شي چه دحیات او ژوند له لیارې یوازې واړه واړه کانې لرې کړي مګرهغه پیچومې چه په دغه لاره کښې موجود دی د ډیرو خلقو مشترک فعالیت اوکډه سعیه غواړي، داپیچومی هغه وخت او اریږي چه ټول ورته متوجه شي او په ګډه کاروکړي.

تر څو چه په یوه ملت کښې اجتماعي همکاري پیدانشي د حیات لوړې ژورې نه ورکیږي اوپوره راحت او سهولت نشي پیداکېدلی.

مونږ باید اول دفکر اوعمل موافقه حاصله کړو اوبیا دډیر افرادو فعالیتونه متفق کړو چې یوې سمې او صحیح نتیجې ته ورسیږو.

وایي چه په یوه وچه بیدیاکښې یوشل او یوړوند یو ځای شوه، هلته اوبه نه وې، سېوری نه و، ډوډۍ نه و او د دواړو ژوند په خطرکښې و.

ړونډ لیاره نه لیده او نه پوهیده چه کومې خواته ودانی اوابادی ده؟

شل ته لورې او لودن معلوم و مګر تللی نشو او پښې یې نه وې.

دوی دواړه وروسته له مفاهمې او موافقې نه په دې راضي شوه چې شل ړانده ته وریه شاشي، دی به هغه ته لیاره ښئي او هغه به ځي.

په دغه ډول دواړه ودانۍ اوابادۍ ته ورسېدل اویخې اوبه توده ډوډۍ ئې پیداکړه، که دغه شان دعمل اشتراک اوکړ فعالیت پیداشو شل او ړوند هم یوځه کولی شي او یوه ځای ته رسیږي که هر یوبیل بیل کوشش کوی یو هم له دې بیابانه ژوندی نشي وتلی اوپه لوږه تنده کښې پاته کیږي.

دیوه ملت دپېشرفت او سعادت لپاره دفکر اوعمل اشتراک ډیره صحیح نسخه ده او ډیر مشکلات پرې حل کیږي.

کارونه د نتیجې اوفایدې په لحاظ په دوه ډوله دي:

یو هغه کارونه دي چه نتیجه یې ژر لاس ته راځي اوګټه یې په لږ وخت کښې معلومیږي، ځینې نورداسې دي چه نفع او فایده یې ځنډ غواړي اوپس له ډیر انتظاره یې نتیجه راوزي.

ددې دواړو کارونو مثا ل داسې دی لکه ځینې حیوانات یا نباتات چه په لږ وخت کښې لوئیږي اوپه لږ وخت کښې نتیجه ورکوي، ځینې نوربه ډیر وخت کښې کما ل ته رسیږي اوثمره یې پس له ډیر وخته څرګندیږي.

یو چرګوړی په څو ورځو کښې له هګۍ راوزي او په څو میاشتو کښې په هګیو راځي او ډیر بچې راوړي یوه اسپه پس له څو میاشتو یوبچی راوړي او هغه هم پس له ډیرو مباشتو دسپرلي کیږي او ډیر انتظار په کاردی چه یوسړی یوه ځای ته ورسوی.

همدغه شان یو حیوان په څومیاشتوکښې بلوغ او کما ل ته رسیږي او یو انسان پس له ډیر و کلونو رشد او ځلمیتوب ته رسیږي نو هغه نتایج چه پس له ډیر وخته په لاس راځي له هغو نتایجونه ستراو مهم دي چه په څو ورځوکښې حاصلیږي کارونه او اعما ل هم دنتا یجو او فوایدو په اعتبار ځېنې آني اوځینې ځنډنی دي.

ځنګه چه علاجونه او چارې په فوري او اساسي علاجونو بېلیږي او بی له یوه فوري او آني ضرورته مونږ دخپلو رنځورانو اساسي علاج ته متوجه کیږو ، باید کارونه هم په اساسي ډول شروع کړو او هغه کارونه چه پس له ځنډه ځنډنی فواید لري له نظره نه غورځوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم ملتونه چه کارته دآني اوفوري منافعو په لحاظ ګوري او نتايجوته انتظارنشي ايستلی هغوی له لويو او مهمو منافعو محروم دي اوتل يې په چرګو او چرګورو نظر وي هغوئ ددی په ځای چه د خوکالولپاره اساسي پلانو نه طرح کړي او هغه عملي کړي شپې او ورځې په نظرکښی نيسي او د چا خبره خپلې شپې تيروي.
هغوی په دي باندي ښه نه دي پوه شوي چه دملتونو عمرلکه ديوه فرد عمر لنډ او محدودنه دی چه په دغسې لنډو پروګرامونو سرته ورسيږي او اني ګټې په نظرکښی ونيسي.
هرکله چه يو دهقان تخم کري او نه مياشتې وروسته حاصل اخلي يوملت بايد داسې تخمونه هم وکري چه شل ديرش کاله ياپو قرن او دوه قرنه وروسته نتايج ورکوي او فوايد يې ظا هريږي.
دديموکراسي حکومتونو او استبدادي حکومتونو يوفرق همدغه دی چه په کوم ځای کښې چه ملی شوراګانې موجودې وي او د ملت وکلاء دملت خيرو شرسنجوي نود ملت عمر او پاينت په نظرکښې نيسي او دنقشو طرحه کولو په وخت کښې دملت عاقبت او آينده سنجوي مګر يو مستبد حکومت چه هرڅه کوي خپلې شخصي ګټې ته ګوري او د خپل عمر په احاطه کښې د ځان ګټه لټوي. مونږ بايد په اجتماعي امورو اوکارونوکښې اساسي بهبود له نظره ونه غورځوو اولوټه ايښودل او تبربدل په هيڅ کار کښې غوره نکړو او يو فرد دا نشي کولی چه په خپل کار او عمل کښې سل کاله وروسته په نظرکښې ونيسي، يوملت خو بايد خپله اينده اوراتلونکی نسل هېر نکړي اوداسی کارونه وکړي چه لمسو او کړوسو ته ئی هم نفع اوفايده ورسيږي او د ودانی اساس ئې ډير ټينګ اومتين وي، هر کله چه يو سپين ږيری دهقان په اخرعمر کښې نوی نيالګی ږدي چه روستنی ئې سيوري ته کښيني او ميوه ئې وخوري يوملت به ولې داسې کوي چه لکه يو دکاندار هر وخت ځانته له بازاره ميوه واخلی او دباغ جوړولو په فکر کښې نه وي.

له کار سره علاقه

په کتابونوکښې ئې راوړيدي چه له کارسره علاقه دسړی ټول فکر دکار خواته متوجه کوي او هر څومره چه د کار مينه په زړه کښې زياته شي دانسان په کوښش کښې هغومره زياتوالی راځي اوکار ښه کيږي.
دا خبره محض کتابي خبره هم نه ده کله که تاسي پخپلو مزدورانو پسې دکار کولو په وخت کښې څارکړی وي دا به درته معلومه شوی وي چه ناراسته لوګری خپل لورېه لوټه تيره کوي او هيڅ کارنه کوي ځکه چه هغه له کارسره مينه اوعلاقه نه لري او دکار شوق يې په زړه کښې نشته، ډير خلق دي چه سړی و رځنې د حا ل احوال پوښتنه وکړي وائي شکر دی شپې او ورځې تيريږي، نوهغه څوک چه محض دشپو او ورځو تيرېدل غنيمت ګڼي او شکرونه باسي هغه به کار ته په څه نظرګوري اوله کارسره به څه علاقه لري؟
زمونږ ډير ښه مامورين او کار کونکي هغه کسان دي چې په حاضرۍ ټينګ دي او په وخت کارته راځي که څه هم هيڅ کارنه کوي او قصې کوي.
اکثره خلق چه له اجتماعی امورو سره علاقه ښئي په دي ټکي ډير زوراچوي چه څوک کارنه کوي له کارسره علاقه نه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که رښتیا وواېو تشخیص بد تشخیص نه دی، خلقو مرض راله پېژندلی دی مګر په علاج کښې نه دی کړېدلی چه له کارسره علاقه څه وخت او څنګه پیداکیږي؟

پخوا له دینه چه وکړي دتعلیم او تربیت په اثر یو اجتماعی شعوراو احساس پیداکړي او وطن خپل کور وګڼي او د مزدورانو چم ورسره ونکړي مونږ څه کولی شو؟ اودکار علاقه څنګه پیداکولی شو؟ ددې سوال په جواب کښې د هرچا خوښه چه هر څه وایي، زه خو یو هم مهم ټکی ته اشاره کوم او وایم که دلته غړیدونکی او بینا سترګې پیداشوې اوکارته یې کتل اورومرو له کارسره علاقه پیداکیږي او کارونه ښه کیږي، تراوسه پوری خوپه هره اداره کښی له یو آمر اومشر د تفتیش په ډول ننوزي سمدلاسه حاضر ي ګوري او بل هیڅ شی نشي لیدلی تر دې وخته خو مونږ د حاضری اخستلو او حاضری لیدلو نه یو اووښتی اوکار ته نه ګورو، په هیڅ اداره کښې هیڅوک په وزګار کښینا ستلو او کارنه کولو له جزا لاندې نه دی راغلی او حاضر ګڼل شوی دی هرکله که د کار مبصرین په کارپسې وګرزېدل او کارته یې کتل، دهر چا پېشرفت او ترقی دکارله مخې شوه او نورشیان له مینځه ووتل له کار سره به علاقه پیداشي او کارته به په مینه او محبت خلق وګوري.

انسان له خپل پېشرفت اوخپلی ترقی سره ټینګه علاقه لري که ترقي بې له کارکولو په بل راز ممکنه نه وه او د چا کارنه ورکیده دکارمینه په زړونو کښې ځای نیسي او له کارسره علاقه پیداکیږي.

په هر بازار کښې چه هره متاع ښه خرڅیږي خلق هماغه شی ورته راوړي اوپه هماغه شي پسې ګرزي، که د کارخریداران پیداشوه او کارونو قدر او قیمت پیداکړه د خلقو په مټو کښی به زور او قوت پیداشي او ډیر درانه پېټی به په اسانه اوچتوی، بیا به زړونه دغسې ساړه نه وي او خلق به دتملق او چاپلوسی په عوض کارکوي او هرڅه به دکار په لمن کښې غواړي خلق به په دې پوه شي چه کار او زیار لکه یو کامل پیر خپل مرید لوړو مراتبو او مدارجو ته رسولی شي او په کارباندې هر راز کارونه کیږي.

که زمونږ ښارته یونوی کاروان راغی اودکار ښایسته اوښکلې منظره یې خلقوته وښودله بیا به دکار غلامی په باداری اوسرداری خپله ښه بدله کړي او پادشاهان به یې خرېداران شي.

اوس خو کاردنوکرانو او مزدورانو کاردی مګرکه اصلي او حقیقي څېره یې ځرګنده شوه زلیخابه یې په مینه او محبت افتخار وکړي او داغلام به .زښت ډیر عزیز شي.

عقیده

له دې حربي ټانکونو نه هغه خوا دډیرو توپونو اوډیرو لښکروتر شا له هوایي طیارونه ډیر پورته یو دا راز قوت لیدل کیږي چه په ټولو قوتونو غالب دی. له دې قوت سره نه اور او نه اوبه مقاومت کولی شي او نه ورسره په توره او علم مقابله کیږی.

داقوت هغه عقیده ده چه انسان هر راز ایثار اوقربانی ته تیاروي اوپه ملتونو کښې یو فعا ل عقل، نه ویریدونکی عشق، فرهادی عزم اوسیلابي حرکت پیداکوي چه هیڅوک او هیڅ شی یې مخه نشي نیولی، که تاسې کوم داسې ملت ګورئ چه هغه په هیڅ شي عقیده او باور نه لري او دهیڅ شي لپاره له سر او ماله نشي تیریدلی یقین وکړئ چه هغه ملت لکه داوبو ځک ډیر ژر ورکیږي او محوه کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د روح خوشحالي او دزره اطمیان چه سړی یې نه په ما ل او دولت کښی موندلی شي او نه یې دعلم وفلسفي په رڼا کښې ځوک مومي نه په لوړو ماڼیو کښې پیداکیږي نه په زیب و زینت او جاه وجلال کښې لیده شي دعقیدې خاوندان یې دعقیدې په لاره کښې په هرقدم کښې مومي او هرساعت یې استقبا ل کوي.

کوم کسان چه نه په دینی اساسانو ایمان لری اونه په اخلاقي او روحاني نوامیسوګرو هیدلی دی، نه یې په نظرکښې ملي شعایرڅه قیمت لري، هغه په هیڅ مه حسابوئ او هېڅ یې وګڼئ.

انسان یوازی هغه چا ته نه وایي چه شکل اوبڼه یې د بنیادمو وي او دانسانانو جامې یې اغوستی وي، هغه اشخاص چه له خوراک او څکاک نه هغه خوا نورڅه نه پیژني او له مادي خوندونو نه غیر بله قبله اوکعبه نه لري هغه باید د هوا دمرغانو په شمیرکښې راشي چې ددنیا له باغ وبڼ نه میوې او دانې ټولوي، په ګڼو اوشنو بڼونو کښې اوسي او نور هیڅ کار نه لري اود هیڅ کارنه دي.

بې عقیدې خلق لکه دلارو او کوڅو خځلې داسې وي چه هوایي بادونه یې هرې خواته وړي او لوبې پرې کوي، مګر هغه چه عقیده لري او په یوه عقیده ټینګ ولاړدی دهغوی عزم او اراده دومره قوي وي چې د نمرود له اوره هم نه ویریږي او په خطراتو ډیر زړور ورځی.

دعقیدې پیداکول او ټینګول یوقوي او مقتدر پالونکی غواړي چه عملاً د عقیدې په نشر او تحکیم کښې برخه واخلي او دعقیدې عاشق وبلل شي.

دعقیدې په ټینګوالی او ککلوالی کښې ادبیات ډیره حصه لري بلکه کیدای شي چه عقاید ایجاد کړي او یوملت دځینو شیانو معتقد وګرزوي.

دغه دوطنیت او ملیت مفکوره چه د ځینو اقوامو لپاره عقیده ګرزېدلې ده په اصل کښې ددې عصر د ادب مولود دی اوشعرو ادب په کښې عقیدوي قوت پیدا کړی دی. څنګه چه شعر او ادب عقاید ټینګوي، فلسفه او سیاست په عقایدوکښې ضعف او فتور راولي او له خرافاتو سره ئې برابروي د شعر او ادب دا وظیفه ده چه معتقدات او اخلاقي مبادي ټینګ وساتي او په دغسې ذهني روابطو د یوه ملت ارتباط او اتصا ل قوي کړي.

اخلاق

ښایي چه داعنوان د هر چاخوښ نشي او هرڅوک دغه مضمون تراخره ونه لولي مګر زنځورانو ته سړی بېخو نده دارو هم ورکوي او دواګانې اکثره بد خونده او بې مزې وي.

مونږ ډیر سره اوسپین مخونه، غټ څټونه اوقوی وجودونه ګورو چه په راز راز روحي او اخلاقي مرضونو اخته دي او ډاکترانو ته ځانونه نه ښئي.

زمونږ طبیان هم په دغسې نا جوړیو ښه نه شي پوهیدلی اوله مریض نه دطبیب حا ل ډیر بتر معلومیږي.

دیوه ملت دپاره ترهرڅه دمخه داپه کار دی چه خپل اخلاقي شان او وضعیت ته ملتفت شي او خپل زړه او دماغ معاینه کړي. داخلاقو رڼا زمونږ په هیواکښې لکه دغلو ډیوه ډیره خړه اوکم نوره ده په دغسې تیاره او تورتم کښی د انسانیت اوسړیتوب صفات او خویونه ورکیږي اوسړي ته څه نه پاته کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږ اوس نږدې نږدې داسې مرحلې ته رسېدلي يو چه بد اخلاق ښه ګڼو اوپه ناوړه خويونو افتخار کوو ځکه چې اخلاقي ذايقه موبايللې ده او خواږه راباندې ترخه لګيږي.

اوس مونږ فريب، چل او ټګی هوښياری بولو، له يوه او بل سره مجامله او منافقت، بېځايه مراعاتونه او د حق ويلو په ځای کښې چوپ کښېناستل مهارت اوهنر ګڼو، صداقت راته دساد ګانو خوی او خصلت معلوميږي.

اوسخاوت دبدوی او ابتدايي اواقوامو عادت شميرو.

ډير خلق شته چه له اخلاقي مباحثو څخه مړبنت اوبې نيازي ښِکاره کوي او وايي هغه خويونه چه پخواستايل کيده اوس نه په کاريږي، مونږ بايد زاړه تعليمونه پريږدو او په دې اقتصادي عصرکښې دجود اوسخا سندرې ونه وايو.

زه دا منم چهددې عصر اقتضا په اخلاقو او عاداتو کښې څه تغير پيښ کړی او اخلاقي ذوق يې څه قدرته اړولی دی.

په دې وخت کښې دصداقت اوسخاوت عناوين د چا توجه نه جلبوي مګر دانشم منلی چه اخلاقي تعليم بيفايدې دی او ضرورت ورته نشته.

ترڅو پورې چه انسان په دروغو شرميږي، تر هغه وخته چه يو انسان دبل انسان صميميت او ملګرتياته محتاج دی، ترهغه زمانه چې انسان په مينه او معاونت خوشحاليږي او د دوستۍ قدر کوي مونږ به رښتيا او وفا، اخلاص او محبت، ايثار او سخا ستايو او احسان ونيکۍ ته به په ښه سترګه ګورو.

ځينې کسان چه په دوايروکښې کارونه کوي اورسمي وظايف لري هغوی داخلاقو له کتابه يو يادوه شيه غوره کړی او هماغه کافي ګڼې.

دوی ډير ځله په وظيفه شناسۍ او پاک نفسۍ وياړي او دچا اخلاقي مراعات په ځان لازم نه ګڼې بلکه بې پروايي اوبې اعتنايي ورته ښه معلوميږي او له لحاظ و خاطر سره مجادله ضرور بولی. دا راز خلق سره له جدېت اوفعاليته اوسره له دې چه له چا نه رشوتو نه نه اخلي اوله حقه نه تيريږي خلقو ته ښه نه معلوميږي او په نفرت ليدل کيږي ځکه چه دوی هغه انساني اواخلاقي جاذبه نه لري چه د خلقو توجه جلبوی اوپه زړونو تسلط پيداکوي.

دوی په دې رازنه دي پوهېدلي چه ژوندون يوازې فعاليت او ماشيني حرکت نه دی چه سړی پرې اکتفا وکړي او په نور څه پسې ونه ګرزي.

څنګه چه مونږ په اجتماعي حيات کښې يو دبل لپاره کار کوو او تعاون ته اړيو، يو دبل ترضيې ته هم محتاج يو او ددوستانه علايقو او روابطو په ساتلو ترهغه حده چه اخلاق اجازه راکوي مکلف ګڼل کيږو.

اجتماعي ژوندله مونږ نه داغواړي چه له خلقو سره يو ښه راز اتصا ل او قرابت پيداکړو او د اخلاقو په مرسته په زړونوکښې محبتونه توليد کړو.

ښه اخلاق او ښه خويونه د همدې دپاره دي چه مونږ يوله بله نږدې او په مونږ کښې اجتماعي همدردي پيداکړي.

که دغه انساني جاذبه نه وي موجوده نو دغه کلي او ښارونه چه مونږ په کښې او سو، مونږ نشي راټولولی او د دوه ورونو ژوند هم ډير تر يخيږي او بېخونده کيږي.

اخلاق بايد په مونږکښې لوربنه او پيرزوينه پيداکړي، له زړونو اوسينو څخه عنادونه او حسد و کدورت وباسي، ژبه په رښتيا ويلو او حق بيانولو وچلوي او دحرص اوشهواتو مخه ونيسي.

د يوه ملت اخلاق چه فاسد او خراب شي هغه ارومرو د انحطاط اوتيتوالی خوا ته درومي او له ډيرو بدبختيو سره مواجه کيږي.

په يوه ملت کښې که اخلاقي پابندي نه وي موجوده هلته قوانين او اجتماعي نظام د مفاسدو او مظالمو مخه ښه نشي نيولی او عدالت ښه نه قايميږي، هغه خلق چه له ښو اخلاقو تير شوي دي او اخلاقی تربيه نه لري هلته ډير فجا يع او مصيبتونه ليدل کيږي او انسانان سمه لاره پريږدي په نفس وشيطان، هوا او هوس پسې درومي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته عياشي اوشهوت پرستي، دروغ ويل او حق پټول رواج پيداکوي او دخيرو صلاح مينه له زړونو څخه وزي، په انساني شعوراو ادارک کښې تغيير پيښيږي، دښو او بدو تميز څوک نشي کولی، دفضايلو قدر او قيمت کميږي، صبرو ثبات استقامت او حقانيت په افرادو کښې نه پاته کيږي، هر څوک هرڅه کوي او شرم و حياله سترګو وزي، هغه تقویٰ او عفت چه انسان له هلاکت او رذالت څخه ساتي ضايع کيږي او افراط و تفريط د عدالت او مساوات ځای نيسي.
ددغو ټولو ملاحظاتو په اثر يوملت بايد خپلې خزانې دومره ټينګې ونه ساتي لکه چې خپل ملي او عالي اخلاق ساتي.
داخلاقو ساتنه ترهرڅه زياته ضروره، که اخلاق نه و، هيڅ نشته او هيڅ نه پکاريږي. بې اخلاقو ژوند د مريضانو او رنځورانو ژوند دی چه له ډيرو شتو سره بېخونده او بې مزې وي.
دغه راز نا جوړتيا صحيح اديان او ليکوال ورکولی اوکمولی شي او د همدوی کار دی چه لوړ او عالي اخلاق په ملت کښې وساتي او محوه کېدوته يې پرې نږدي.

تعليم او تربيت

چاچه دتعليم اوتربيت ټکی اوريدلی او د دواړو په مفهوم اومعنی کښې يې غور او دقت کړی دی هغه پوهيږي چه تعليم بېل شی او تربيت بېل شی دی.
علم په ټوله نړی کښې تقرېباً يو راز وي مګر تربيت په هرملت او هرمملکت کښې بل راز کيږي. علم په لږ وخت کښې ديو څه کتابونو په وړلو او ترجمه کولو له يوه ځايه بل ځای ته نقل شي مګر دتربيت انتقا ل عمرونه اوډير وسايل غواړي.
دعلم ښودنه د يوه ملا او معلم کاردی مګرتربيه کو ل دمحيط او جامعې، دمور اوپلار دکوراو کورنۍ ديوه قايد او مرشد وظيفه ده.
علم په الفاظو اوکلماتوکښې ځای لري مګرتربيت په عمل اوکردار کښې ځان ښئي.
دغه راز تعبيرات زښت ډير دي اوسړی کولی شي چه دتعليم اوتربيت راز راز تعريفونه وکړي او بيل بيل لفظونه ورته په هره ژبه کښې پيداکړي. تعليم ته ښودنه يا پوهونه ووايي او تربيت روزنه اوپالنه وبولي، هغه آسان او دا ګران کار وګڼي. دمدنيت او تهذيب، اخلاقو او عاداتو اساس تربيت وبولي او په اختراعاتو او اکتشافاتو کښې علم ته زياته برخه ورکړي.
دا کېدای شي چه ديوه سړي فهم او ادارک، پوهه اوهوښياري زياته وي، کتابونه يې ډير لوستي وي، معلومات يې له مدني اشخاصونه هيڅ کم نه وي مګر دتهذيب اوتمدن په لحاظ په ډيرو ابتدايي مراحلو کښې پاته وي.
يو سړی داکولی شي چه دمعلوماتو او نظرياتو په اعتبارد خپلې جامعې اومحيط له عمومي سطحې ډيرلوړ شي، خپل لباس اوخپل ظواهر بل راز کړي مګر خپله محيطي او نژادي تربيه هغومره نشي اړولی او هغه ترقي چه په هغه خوا کښې کوي دلته يې لسمه برخه هم نشي کړای.
رښتيا وايي چه ځنګه غر هغسې يې کربوړی، که يوسړی هر څه وکړي او سل رازه صابون په ځان ووهي بيا هم دخپل هيواد تربيوي رنګ له ځانه نشي لرې کولی اوخپله ملي تربيه نشي اړولی.
ښايي چه تاسې په غرونو کښې له سمې نه ښه ښه ملايان پيداکړئ چه دکتاب په حاشو اونکتو به ډيرښه پوهيږي، په منطق او فلسفه کښې به يې شهرت لرې ځايونه رسيدلی وي مګر وضعيت ا و ناسته ولاړه به ئې دغره والو وي او په اخلاقو او عاداتو کښې به له هغوئ نه څه ډيرفرق نه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه به په ښارونوکښې ډيرې شپې تيرې کړی وي، علم به يې له سمې او اوارې نه غره ته خيژولی وي مګر دښاروالو او سمه والو تربيت به يې له ځانه سره نه وي وړی. ډير پوهان به وي چه په ډيرو دقيقو علمي مسايلو به پوهيږي مګرکوم نواقص او عيبونه چه د محيط په تربيه کښې وي هغه به نشي ليدای اوپه دې باب کښې به له عوامو ډير فرق نه لري.
دلته هغه مشهوره قصه رايادېږي چه دپښتنو په سيمه کښې دوه غرونه دي يوته ايلم او بل ته دوه سرى وايي، څه خلق چه دايلم په لمنه کښې اوسي هغوی خپل غرجګ ګڼي، څه نور چې د دوه سرى په اړخ پراته دي هغوی وايې دوه سرى هسک غر دی.
ددوی په مينځ کښې هروخت په دې خبره جګړه وي اوکله کله به کښې سرونه هم ماتيږي، په دغه ځای کښې کوم وخت يوطالب العلم له خپل استاذ سره دابحث راواخيست چه مونږ ولې ټول عمر په خوشې خبره جنګونه کوو او يوبل ژوبلوو؟ دانا پوهی بايد ورکه کړو او داعادات پريږدو، استاذ هم دده تائيدکاوه او دا جنګونه يې د حماقت او نادانی سنداو حجت ګاڼه، په دې بحث کښې له طالب نه وويل شوه معلومه خبره ده چې دايلم غرجګ دی او دوه سرى ټيټ دی، دلته دملاصاحب هغه ټولې خبرې هيرې شوې او طالب ته ئې په بدو او ردو ويلو شروع وکړه، طالب هم دايلم په غره ټينګ ولاړو او له استاذ سره په جګړه اخته شو.
وګورئ! دوی دواړه دعلم اوپوهې له خوا پوهيدل چه دا جګړه د ناپوهی علامه ده مګر د محيط له تاثيره يې ځانونه خلاص نشوکړای اوکه هر څه و، بيا هم يو د ايلم او بل د دوه سرى و.
علم او پوهه سړى پوه کولی شي مګر منع کولی يې نشي ځکه چه تربيه په علم باندی غلبه لري. يوسړی داکولی شي چه بل په خبره پوه کړي مګر ښه کولی يې نه شي، انسان په ډيرو شيانو پوهيږي مګر کوی يې نه، پوهو ل دعلم کاردی مګرښه کو ل اوپه ښه لاره بيول صحيح تربيت غواړي.

دقضاوت شعور

ځينې کسان دي چه په خپله پره نه شي پوهيدلی او تل نور خلک په خپل حق کښې ملامت بولي. دوی هرڅه کولی شي مګر په ځان باندې دملامتی حکم نشي کولی او خپله ګناه ورته دنورو له ثوا به ښه ښکاري، دوی په خپل ځان او په خپلو کړو هيڅ قصورنه ويني او داسې معلوميږي لکه چې ددوی سترګې د ځان د ليدو د پاره نه وي.
د دوی د ډيوې لاندې همېشه تياره موجود وي او هغه څه چې بايد په ځان کښې وګوري په جهان کښې يې ګوري.
دوی چې په خپل ګريوان کښې سرښکته کړي او ځانته متوجه شي يوه ذره ملامتي نه شي ليدای مګرچې بل ته متوجه شي ډير واړه شيان په نظرکښې غټ ورځي او په ړمانه کښې هڅوکې پيداکوي ددغسې اشخاصو انساني شعو ډير کمزوری وي او دوجدان سترګې يې ړندې وي.
دا راز خلک دانصاف او عدالت په پوله هم کله نه وي تيرشوي، او دبل آس له خپل ټټو سره هيڅکله نه برابر وي.
دغسې انسانان چې دخپل عيب او قصور له ليدلو عاجزدي اودغه توان نه لري چې په خپله سهوه او خپل نقصان اعتراف وکړي، دخپل ځان اصلاح هيڅکله نه شي کولی او خپل عيب ورته هنر معلوميږي.
هغه دقضاوت شعور چه په حيوان کښې نشته او په انسان کښې شته سړی مجبوروي چې خپل ښه اوبد وسنجوي او هغه وخت چه دده معامله له نورو سره پيداشي ځا نته تر ځځ ونه وهي او ډيره ښه منصفي وکړي.
هغه وخت چې انسان د ځان او دبل په حق کښې حکميت کوي او ځانته دقضاوت په حق قايليږي بايد خود خواهي او خو د غرضي پريږدي، د ځان مينه له زړه نه وباسي، د خپل اوپردي فرق ونه کړي، د حق په ستونی پښې کيښږدي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

له حق څخه تیر نشي، عدالت او حقانیت له انسان نه همدغه تقاضا لري او دقضاوت شعور داغواړي چې انسان به له ځا نه سترګې نه پټوي او په خپل قصور به اعتراف کوي.
زه دانه وایم چه څوک به هیڅکله کوم بد یا ناوړه کارنه کوي، هیڅکله به د چا په حق کښې ګرم او ملامت نه وي او نه به د نفس او شیطان په لار درومي ځکه چه زه په دنیا کښې دیوه معصوم انسان انتظار نه لرم او دانسانانو په هیواد کښې پربنتې نه غواړم، زما آرزو یوازې همدغه ده چې انسان یواخلاقي احساس او دقضاوت صحیح شعور ولري چه خپل نفس هم محاکمه کړی شي اوپه خپله ګناه اعتراف وکړي. کله چه انسان له ځانه سره یوازې کیږي او په خپل ګریوان کښې سربنکته کوي باید خپل عیبونه خپل نقصانونه ولیدای شي او ندامت وکړي. همدغه پښیماني او ندامت انسان اصلاح کوي او پاک خدای پرې خوشحالیږي.
انسانان هم هغه انسانان ډیربنه ګڼي چه په حق اعتراف کوي او خپله پړه مني، هغه څوک چې ګناه کوي او ځان ګناهکارنه بولي، هرڅوک ورته په قهر اونفرت ګوري او د خدای درحم او مهربانۍ مستحق نه ګڼل کیږي، دانسان اوشیطان فرق همدغه دی چې یو په خپل قصور او پخپله ګناه اقرار کوي او مغفرت غواړي، هغه بل د خپلې سرکشۍ او نافر مانۍ دپاره دلایل پیداکوي او ځان ګرم نه بولي.
دعصیان او بغاوت فرق هم همدغه دی او هغه شی چې له ګناه نه لوی جرم بلل کیږي په خپله ګناه نه قایلید ل او خپله پړه نه منل دی.

ذوق

څوک چه د یوه ښه شعر په لوستلو، دیوې ښکلې نغمې په اروېدلو، دیوې ښې منظرې په لیدلو پخپل نفسی حالت او کیفیت کښې تغیر وینی او د خوشحالۍ احساس کوی هغه ته د ذوق خاوند ویل کیږي، او هغه چه له دې ټولو شیانو پټې سترګې تیریږي او په بې اعتنایې ورته ګوري د بې ذوقو په ټولګي کښې راځي.
د یوه مدنی او بدوی انسان فرق هم د ذوق او حساسیت په اعتبار ډیر ښه معلومیږي.
هغه ځه چه یوشاعر او دشعور خاوندئې داسمان په رڼو ستورو، دسپوږمۍ په سپینه رڼا، د دریاب په مستۍ، دشنو بڼونو په سمسو رتیا، دبلبلو په نغمو، دښکلو په ناز او خنداکښې ګوري د غرو شپانه اوساده انسانان یې هم وینې مګرپه دواړو یوشان اثرنه کوي او په احساس کښې یې ډیر تفاوت موجود وي.
هغه کسان چه د شعر او ادب له اغیزې لاندې نه دي راغلي او دغه حلال سحر پرې تاثیر نه کوي باید پخپل ځان وویریږي اوپوه شي چه انساني احساس یې ډیر کمزورې دی او له ذوق څخه لړه برخه لري.
هغه ذوق چه انسان ته دخوړو اوترو خوند ښئي حیوانات یې هم لري او مچان هم د خوړو احساس کولی شي مګر هغه بل ذوق چه دلطایفو او محاسنو په خوند باندې پوهیدل دی هغه یو بل شان تلذذ دی چه په خوراکو نوکښې هیڅکله نه موندل کیږي او له شهواني خوندو نه هسک مقام لري.
دا ذوق بلبله دګلزار لورته بیایي اوهغه ذوق کارغه په مردارو پسې ګرزوي. بې ذوقی د انسان لپاره لوی عیب دی اوهغه څوک چه دښو خبرو او انسانی فضایلو په خونداو کیف نشي پوهیدلی له ډیر لوی نعمته محروم دی. هغه چاته چه دزرکو له اوازه درزکو کباب خوندورکوي او د رباب له ترنګه دغوری شرنګ ته زیات خوشحالیږي د هغه په حا ل افسوس او حسرت په کار دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه شان خلق دوطن له خرابۍ نه د خپلې اشتها په خرابۍ ډیر خپه کیږي اوبې له شخوند وهلوپه خوندنشي پوهیدلی. څوک چه د خیر رسولو اوعواطفو ذوق پیداکړي هغه بیا له دېنه چه ځان ورۍ پریږدي او بل موړ کړي ډیر خونداخلی اودغه مزه په ډیرو خوندورو طعامونوکښې نه مومي.

پوهان اومشران باید دصحیح اوانسانی ذوق په پیداکولو او روزلو کوښښ وکړي او حیواني ذوقونه په انساني ذوقونو بدل کاندي. هغه کسان چه دشهواتوپه استسقی اخته دي او داتنده پکښې زیاته شوېده که هغوی هرڅومره خوړوب اوسیراب شي نسونه ئې پرسیږي اومري مګر تنده ئې نه ماتیږي او قناعت ئې نه حاصلیږي.

ددوی اساسي علاج دانه دی چه خواړه او اوبه پرې زیات کړو بلکه اصلي چاره ئې پرهیز او درنځور ذوق مخالفت دی.

که ذوق مریض اوعلیل وي یاله فسق اوفجورسره اشناشي دغه ملکوتي انسان د حیواناتو په غوجل کښې ترې اومقام یې ټیټوي مګرکه دغه مادي ذوق له معنوی عالم سره اشنایي پیداکړي او نور خوندونه وپیژني انساني سویه لوړیږي اوعالي اخلاق په محیط کښې رواج مومي. دذوق تربیه او پالنه دعالي ادب اوشعر کاردی او په ادبي درسونو ذوق عرفاني کیږي.

هغه روحي امراض چه ډاکتران یې علاج نشي کړای دشعر او ادب خاوندان یې په اسانی چاره کولی شي.

که په شعر او ادب کښې معنوی ذوق او عرفاني شعور حلول وکړي او شاعر دظوا هرو په ځای حقایق او معاني وستايي کیدای شي چه دیوه ملت په روحیاتو، اخلاقو او عاداتو کښې تغیر پېښ کړي او ذوق یې وروأړوی.

هغه احساس او هغه مینه چه له سلیم ذوق څخه پیدا کیږي په اجتماع کښې ډیر ښه تاثیر لري او د ډیرو بدبختیو علاج پرې کیږي.

خیال

خیا ل یوپټ معنوي قوت دی چه له واقعاتو اومحسوساتو نه هغه خواځینې شیان ویني او په غیبي حقایقو پوري زړه تړی.

په کومه لاره چه خیا ل تللی شي هلته عقل د ړندو په شان تیریږي او څه نه ویني. د انسان د فکر او عقل مانۍ په خیا ل ولاړه ده او دملتونو په حیات کښې ډیره ستره او مهمه برخه لري.

کوم علوم چه عقل پرې یقین کړی دی او دخیا ل برخه په کښې ډیره لږه معلومیږي که غوراو دقت وکړو خیا ل په کښې ډیره برخه لري.

که تاسي له یوه ریاضي دان څخه د (واحد) تعریف وغواړئ چه دریاضیانو ابتدا او انتها ګڼل کیږي یا د هندسې له یوه عالم څخه د (نقطې) پوښتنه وکړئ چه ټول خطوط ورځنې پیداشوي اوله خطوطو څخه بیاطو ل، عرض او عمق یعنې مقائیس ثلاثه پیداشوی دغه دواړه شیان بی له خیاله وجودنلری. دغه دصحراکانې چه مونږ ئې په حجریت او کانیتوب پیژنو دا هم دخیا ل اغیزه ده او دانسان تحلیل دتحجر اوتجمدپه صورت ورته قایل شوی دی.

که چیری انسان د خیا ل له قوته محروم وای اوبی له محسوساتو یې نور څه نه لیدلی عقل اوفکر یې دغی درجې ته نشو رسېدلی اوپه غیب یې ایمان نشو راوړلی. خیا ل په انساني ژوند کښې نشاط اوسرورپیداکوي او احساسات وعواطف

(c) ketabton.com: The Digital Library

روزى. هغه شى چه دانسان په نظرکښې معنوي محسنات او روحي آما ل ځلوي هغه خيا ل دى او همدغه شى لکه يو ه ښکلې حوره انسان په هر حا ل کښې خوښ او خوشحاله ساتي.

دوطنخواهي احساس، د ازادى ارزو، دشهرت تمنا دانسان يوه خيالي معشوقه ده او همدغه شى يې يوې خوا او بلې خواته بيا يې اولوى لوى کاروبه پرې کوي. همدغه انسانى تخيلات دي چه ديوه ملت خواره واره افراد راغونډوي او اجتماعى جذبات و احساسات ژوندى کوي، خيا ل په شعر او ادب کښې ډير د خل لري او شعرا ٴاو ادبا ٴ د خيا ل په مرسته عواطف اومشاعر راويښوي.

چيرته چه شعر او ادب کمزورى او خيالات مړه وي هغه ملت هم مړبلل کيږي اوانسانان د مادياتو په مينه کښې ورکيږي هلته په زړونو باندې مايوسي اوافسردګي غلبه پيدا کوي او دعرفاني نهضت او ارتقا مينه له مغزونه وزي.

په دغسې ځايونوکښې خلق په مساجدوکښې ناست وي سرونه يې په زنګنو ايښى وي، خطيبان خطبې او خطابې لولي، مګر د دوى په زړونو کښې هيڅ جذبه هيڅ جوش او حرکت نه پيداکيږي او ټول په مراقبه کښې ويده وي.

مجالس او محافل بى روحه وي، جرايد اومطبوعات څوک نه لولي، خلق ظاهراً په کلو او ښارونو کښې اوسي مګر په زړونوکښې سره بيل او جدا وي.

د هرچا غم او خوشحالي ځانته وي، هيڅوک له هيچا سره رابطه وعلاقه نه لري، همدردي اوغمشريکي له مينځه ځي او يوه بېشعوره ړند ه دنيا جوړيږي.

که په شعر او ادب کښې له خيا ل او تخيل څخه کارو اخستل شي او له خيا ل نه استفاده وشي له ړندو سترګو نه هم اوښکې تو يوي اوله کاڼو نه سخت زړونه نرموي.

تاسې فرض کړئ چه په يو ځاى زورور سيلاب راشي او د ډيرو خلقو کورونه خراب کړي، ډير مالونه او ډير انسانان له ځانه سره يوسي اوښځې ونر، ماشومان او سپين ږيري په اوبوکښې لاهو کړي، که موږ دغه حادثه ديوه خبر اواطلاع په صورت شايع کړو دومره تاثير به ونکړي لکه چه يو اديب دغه واقعه په يوه ډرام کښې تصوير کړي يا يو شاعر ورځنې موثر اومهيج شعر جوړ کړي او خيا ل پکښې خپله ساحري صرف کاندي. داواضحه خبره ده چه خيا ل په عواطفو اواحساساتوباندې حاکميت لري او تعقل محض دغومره رقت او دقت نشي جلبولى. که انسان يوازې دعقل په نغوته کارکولى نو دسيلاب يو مختصر خبر او دتلفاتو احصائيه کافي وه چه دمصيبت ليدونکو دپاره د نورو همدردي اودلسوزي حاصله کړي او د شعر و رومان وظيفه په ځاى کړي مګر داهيڅکله نشي چه يوه سره بې روحه معقوله خبره لکه يوشعر اوادبى شاهکار چه له خيا ل اوتخيل نه پکښې کاراخستل شوى په زړونو اثرو کړى او عواطف وخوځوى.

عشق او حرص

کورپه کوراوکلي په کلي ګرزېد مه، دهرچا به چې څه په خداى لوريدل هغه به يې زما په ځولۍ کښې غورځول، رنګ په رنګ غلې او دانې به زما په ګوډي کښې ټوليدې او په کچکو ل کښې به مې څو ډوله ټوکان جمع شوه مګر زه به نه قانع کيدم او زما سر ګرداني نه ورکيدله. له يوه کلي به بل ته تلم اوله بل نه بل ته، هيڅ نه وم خبر چې زما ليلى په کوم کور کښې ده؟ او زه څه شى دومره لالهانده کړى يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به لکه د هوا مرغه سرګردانه ګرزېدم او نه به پوهیدم چه دکوم دام او کوم ښکاري ښکاريم؟ ما ته نه وه معلومه چه دا د حرص او لوږی سرګرداني به کله او څنګه قطع شي؟ لکه چه د هوا مرغان په یوه پټي، یوه باغ او یوه بڼ کښې نه ایساریږي زه هم د یوه کلي او یوه کور په خیرات نه قانع کیدم او په ډیرو ګرزیدو به نه ستړی کیدمه.

زه په دی نه پوهیدم چې د ګلزار بلبلې ولې په دانو پسې نه ځي او لکه کارغان مرداری نه لټوي.

ددې سر کشفول زما دپاره ډیرګران کار و او د دنیا په دغسې اسرارو پوهیدل هم څه اسانه کار نه دی. دعلم او پوهې ریباران د هرچاکورته لاره نه لري او هر چا ته د معرفت له دنیا نه خبر نه راوړي.

ماته دا پته نه لګیده چه دحرص علاج په څه شي کیږي؟ او هغه څه چه دانسان مخه له ټولو شیانو یوه شي ته راګرزوي څه ئې بولي ؟

زه ډیره موده دغسې سرګردانه او لالهانده در په در، خاورې په سر وګرزیدم او خیر مې غوښته چه نا څاپه مې په یوه ښکلې لیلی سترګې ونښتې او د جما ل پرښتې خپله راته خیر راووړ.

زه اوس د بل چا سره خبرې نه کوم او بل څوك نه وینم یوازې له خپلې محبوبې سره راز و نیاز لرم او وایم: څه ښه ورځ وه، څه ښه ساعت و چه د کور مزدوره له کاله وتلې وه او تا پخپله له دروازې نه سر راشکاره کړ.

تا ماته وکتل او ما تا ته، پدې کتلو کښې نه پوهیږم څه اثر موجود و، چه زه ئې له نورو کورونو راستون کړم او یوازې ستا د در ملنګ شوم. تا ما ته په اصل کښې د عشق او محبت خیر راووړ او زما لوږه دې بیخي ورکه کړه. زما د حرص کجکول دې مات کړ او د خوراك و څکاك فکر دې رانه ویووړ. زه اوس د بلبلو د ژوند په راز پوه شوم، ما ته اوس دا علم بې صوته او بې الفاظو حاصل شو چه د حرص علاج بې له عشقه په بل شی نه کیږي.

هر عشق چه وي او هره لیلی چه چا ته ځان ښکاره کړي، د جما ل پرښته وي که د علم و معنی محبوبه له انسان نه بل شی جوړوي او له ذلت او حقارت نه ئې خلاصوي. د دنیا حرص او سرګرداني د عشق له برکته کمیږي او کارغان و بلبلې همدغومره فرق لري. هغه ملنګان چه په دغو کوڅو کښې څوك په دیدار او څوك په دنیا پسې ګرزي په ظاهره یو شان معلومیږي مګر په حقیقت کښې یو راز نه دي.

هغه څوك چه بې له یوه ټوك ډوډی او غوږ هډوکی بل مطلب نه لري هغه ته ستا درګاه او نورې درګاه څه فرق نه لري مګر چا چه په تا پورې زړه تړلی او ستا دیدار غواړي هغه یوازې ستا د کور طواف کوي او ستا د دیوا ل سیوری د همای له سیوري نه ښه ګڼي.

ستا د ښایست په ګلزار باندې یوازې بلبلو زړه بایللی دي او بس. دا نور ټول هغه هوائي مرغان دي چه د خوړو میوو د پاره ځي او راځي او هره ورځ شل او سل باغونه لټوي.

اې ګرانې مېنې! ای ښکلیه هیواده! ای د ښکلا او نازو نعمت مېرمنې! هغه څوك چه تا نه ویني او ستا عشق ئې په زړه کښې نه دی پیدا شوی هغه ستا د درګاه خاورو ته په قدر نه ګوري، ستا د بهار ارزو نه لري ستا په ګلونو لکه بورا او بلبل نه تپیږي، ستا د جروبیو او آبشارونو، ستا د ښایسته غرونو او ګنو ځنګلونو د ښایست احساس نشي کولی ستا زرکو او هوسیو ته په مینه او محبت نه ګوري، ستا له ګلونو ډکه ځولی پرې اغیزه نه کوي، ستا ډك سیندونه او شنې درې ورته هیڅ معلومیږي.

ګرانه وطنه! تر څو چه د خلقو په نظر کښې ستا د حسن او جما ل شعور او احساس پیدا نشي او بې له غوږې او خوړې مړی نور څه ونه پیژني تر هغه وخته چه انسانان یو معنوي او نظري ذوق او شعور پیدا نکړي ستا محبت د دوی په زړونو کښې ځای نه نیسي.

دغه ډوډی غرپ عالم چه بې له نس مړولو بله سودا نلري او د عشق و مینې له جهانه نا خبره دی ستا مینې او محبت ته نشي رسیدلی. دوی له تا نه ډیرې ګټې وکړې مګر ستا عشق ئې په زړه کښې پیدا نشو دوی لکه لیوان ستا په رمو کښې ګډ شوه او ډیرې غوښې ئې و خوړې مګر ستا نشوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په رښتیا چه عشق او مینه د ګټې او فایدې په رڼا کښې نه موندل کیږي او له دغه لارې څوك د عشق مقام ته نه رسیږي.
هو! عشق د نفع او فایدې جغ ته سر نه ټیټوي بلکه شروع ئې په دغه قرباني باندې کیږي.
عشق د سوداګرۍ متاع نه ده او خیټه ور پرې نشي پوهیدلی. د عشق درس باید له بلبل او بورا څخه واخستل شي او د شعر و ادب په نغمو کښې د وطن او هیواد عشق و مومو.
دا سندرې د وطن شاعران وائي او شعر و ادب دا کولی شي چه مونږ له دغه عشق سره اشنا کاندې.

دمشرانو عشق

څوک چه لوی شي او دمشرتوب لوړې درجې ته ورسیږي هغه بیا په دغسې ډیوو چه په یوه کورکښې بلیږي ځان نه سیزي او نه لکه هلکان په کوم سپین مخ یا ملالو سترګو خپل زړه بایلي.
هغه هیڅکله ددنیا په سرو او سپنو داسې نه مین کیږي لکه په ما ل مین سوداګر چه شپه او ورځ ددنیاپه غم کښې ورک وي او بل هېڅ شي ته یې پام نه وي، ما ل لا څه چه د خپل ځان، خپلو لونو او ځامنو، د خپل تېراو کهول مینه اودوستی هم پرې دومره غلبه نه کوي چه نور هر څه هیرکړي اویوازې خپل غم وژاړي.
مشران او لوی خلق دغه ټو ل محبتونه چه واړه خلق یې لري په یوه عشق قربانوي چه هغه دملت او هیوا د عشق دی.
د همدغه عشق په اثر د ملتو مشران دمشرتوب حق پیداکوي او دبابا توب مقام او منزلت مومي.
څنګه چه یو طفل اوکوچنی دډیرې ناپوهۍ په وخت کښې خپل پلار پیژني اوپه غیر کښې ځان ورغورځوی ملتونه هم که هرڅومره بې تعلیمه وي دخپلو خوا خوږو مشرانو تیمز کولی شي او د دوی په څولۍ کښې ځان اچوی، خپل ټول مقدرات دوی ته سپاري او په دوی اعتماد کوي.
دعشق په جاذبه کښې دغه قوت موجوددی چه احمد شاه غوندې د پنځه ویشت کالو ځلمی دټولو پښتنو بابا کړی او دډیلی په تخت یې کښېنوي. دپښتو نخوا اوپښتنو عشق احمدشاه بابا ته لویه شهنشاهي ورکړه او ډیرو سپین ږیرو دده بابا توب ومانه ځکه چه دی رښتیانی مشر و او هغه عشق چه په مشرانو کښې پیداکیږي په ده کښې موجود و.
ده په دروغو خپل وطن او هیواد ته دانه دی ویلی:

ســــــتا دعشــــــــق لــــــــه وینـــــــو ډک شــــــــوه ځیګرونـــــــــه
ســـــــتا پـــــــه لاره کښــــــــې بـــــــــایلي ځلمـــــــــي ســـــــرونه

تاتـــــــه راشـــــــمه زړګـــــــی زمـــــا فــــــارغ شـــــــي
بـــــــي لـــــــه تــــــامي اندیښــــــــني د زړه مارونــــــــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دډیلـــــــــي تخــــــــت هیرومـــــــــه چـــــــه رایـــــــــادکړم

زمـــــــا دښــــــــکلی پښـــــــتو نخـــــــوا دغروســــــــــرونه

کـــــــه تمامـــــــه دنیــــــا یـــــــو خواتـــــــه بــــــل خـــــــوائي

زمـــــا خــــــوښ دی ســـــــتا خـــــــالي تــــــش ډګرونـــــــه

احمــــــــد شـــــــاه بـــــــه دغـــــــه ســـــــتاقدر هیرنـــــــه کـــــــا

کـــــــه ونیســــــــــي دتمـــــــــام جهــــــــــان ملکونـــــــه

څوک چه معنوی رشداو بلوغ ته ورسیږي او دمشرتوب درجه ومومي هغه له وطن او هیواد سره همدغسې عشق پیداکوي او وطن ته دعشق په نظرګوري، هغه بیا دغرو په څوکو، دصحرا په لمنو، دوطن په کاڼو او بوټو کښې یوه داسې تجلی اوړڼا ویني چه هر څوک یې نشي لیدای او هر چا ته ځان نه ښئي.
څنګه چه یوښاپیرک ځلانده لمرنشي لیدای، یوکوچنی دځلمیتوب احساس نشی کړای، ددغو ټیټو ډیو و پتنګان دستورو ډیوو ته نه رسیږي، دغه عالي عشق ته هم هرڅوک نه رسیږي اونشي رسیدلی.
داعشق دمشرانو او لویو خلقو په برخه دی اوبل کیف لري.
ددې عشق نښې او علامې بل راز دي او ځانته شواهد لري. تاسې دغه عشق او د حسن و جما ل عشق سره بیل کړئ او هغه منظره چه دمجنون او لیلی په عشق کښې یې وینئ له سترګو لری کړئ.
دا هغه راز مینه ده چه دپلار او ځوی دمرشد او مرید دشاګرد او استاذ ترمینځ وي اوبې له غمخوری او خیر خواهی نورمظاهر نه لري.
په دې عشق کښې نازو نیاز، بې پروایي او تغافل نه ځائیږي اونه په کښې رقیب او ریبار شته. له دې عشق سره رحم وعاطفه، ثبات او متانت همدردی او ایثار ملګری وی او له هر راز تهمتونویې لمن پاکه ده.
دلته لېونتوب اوله خپله پردیو بیلېده نشته او نه پکښې دمعشوقو له لاسه شکایت او له رقیبانو سره حسد لیدل کیږي.
له دې عشق سره دپیسومینه او دمادیاتو محبت نه یو ځای کیږي. هغه څوک چه په پیسو مین وي او پیسې ټولوي هغه هیڅکله یوقام په ځان باندې نشی راټولولی. هغه کسان چه قومونه پرې غونډیږي هغه پیسې نه غونډوي او دغه مینه له زړه څخه باسي.
کوم اشخاص چه قصې ګټي هغه پیسې نه ګټي اوپه بت شکنی افتخار کوی.
داکیدای شي چه قلندران او درویشان دملت مشران شي او خلق یې په مشرتوب ومني مګرد پیسو مینان او سود خواره یابېړې خواره هیڅکله دمشرتوب لوړه درجه نه مومي اونه دمشرانو عشق پیداکولی شي.
ای هغو کسانو چه دمشرتوب آرزو لرئ او لویوالی غواړئ!
راشئ! چه د خود خواهی او ټیټو مینو مراندې او تنابونه پرې کړواو د لمر و سپوږمی په خوا کښې خپلې خیمې ودروو.
راشئ! چه له دې کوچنیو ځالو والوزو او لوړپروازونه وکړو.
راشئ! چه یوملی او وطنی شعور پیداکړو او دوطن غرو او رغو، کاڼو اوبوټو ته په مینه اومحبت وګورو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که دغه شعور او دغه احساس ژوندی شو بیا به هر یو بل ته محبوب معلومیږي او هیڅوک به هیڅا ته په نفرت نه ګوري.
یو بډای به دخوارانو دلداری کوي، یوعالم به ناپوهانوته سمه لاره ښئي، یو طبیب به د رنځورانو په علاج پسې ګرزي، یو قوی به دضعیف پېتی په اوږو واخلي او ټو ل به یو له بله ځاريږي.
راشئ! چه همدغسې وکړو او ددې په ځای چه یتیمان وژړوو د یتیمانو اوښکې پاکې کړو او د دردمنو له حاله ځان خبر کړو.

یوازېتوب

هغه خوارږه ملګري څه شوه چه ټوله ورځ به مې ورسره لوبې کولې اویو ساعت به هم نه بېلېدو.
هغه کاڼي به اوس چیرته وي چه دشپې به می هم په جیب کښې ساتل او یوه شیبه به مې له ځانه نه بېلول.
هغه ونې به اوس څنګه وي چه مونږ په کښې ټالونه اچو ل اوله ملګرو سره به مو یو ځای ځنګل.
داشیان اوس یو هم نشته او زه بیخي یوازې یم.
هغه خاورې چه مابه په کوڅوکښې ورسره لوبې کولی باد ویوړې اوزما خوشحالي هم ورسره لاړه.
هغه دګاټو او لوبو میدان به هم وران شوی وي، د ګودر غاړه به هغسې نه وي د خیزوځای به هم بل راز وي.
دا څه وشوه؟ او څه راپېښ شوه چه زه یې له دې ټولو بیل کړم او بېخي یوازې شوم.
زه خو به یوساعت له خپلو ملګرو نه بېلېدم او بې له هغوی مې ساعت نه تېرېده اوس ولې یوملګری نه لرم او چا ته نه نژدې کیږم.
هغه بله ورځ چه زما یو پخوانی ملګری دلته راغلی و، ما ورسره هغسې دمېنې مرکه ونکړه او بل راز راته ښکاریده، هغه به څومره خپه شوی وي اوپه زړه کښې به یې څه تیرشوی وي، هغه به وایي ده اوس خپله جامه بدله کړه او خپل پخواني اشنایان یې پرېښودل.
ماته خودی زښت ډېرګران و، اوله هرچانه به مې ښه ګانه، ده هېڅکله داګمان نه کاوه چه زه به له ده سره دغسې بې پروایي کوم او دده مینه اومحبت به هیروم.
ماهم دغه تصور هېڅکله نه کاوه چه زه او دی به دومره پردی کیږو او زړه ملګرتیا به پرېږدو.
نه پوهیږم زما او دده ترمینځ چاتورې کټوې وګرزولې او زمونږ زړونه یې یوله بله توره کړه.
دی خو زما ډیر خوږ ملګری و، ما ولې دده قدر ونکړ ولې مې ده ته په مینه او محبت ونه کتل؟ کالي یې زاړه و او څه یې نه درلوده که دناپوهۍ په وجه راته بل راز ښکاره شو؟
زه اوس دعزت اواعتبار خاوند یم او دی لا چانه دی پیژندلی، که کوم بل علت اوسبب موجود دی چه زه او دی یې په زړونوکښې لرې کړو او پخوانۍ رابطه یې قطع کړه.
ښايي چه دغه خبرې ټولې رښتیا وي، ماډیره موده څه توراو سپین ولوستل اودی په هماغه پخوانی حا ل پاته دی زه اوس له کتابونو اواخبارونوسره اشناشوم او دی یوه چټۍ نشي لوستلی، زه په یوه ماڼۍ کښې دماموریت په چوکۍ ناست یم او دی پخپل کور کښې پوزی نه لري، زما خلق قدر کوي او دده سلام هم نه اخلي مګر دا نو ولې زما اودده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بېلتون سبب کيږي ولې زما او دده ملګرتيا قطع کوي. که يو تن څه نه لري اوغريب وي هغه سره به سړی خپله اشنايي قطع کوي او که به مرسته او کومک ورسره کوي.
که دسړی يوملګری ناپوه وي او په څه نه پوهيږي هغه به پوه کوي او که به يې له خپل مجلسه شړي.
هغه انسان چې دپوهې اولياقت دعوه کوي او ځان دپوهانو دډلې ګڼي ځنګه دا قبلولی شي چه د خپل هېواد خواران اوغريبان له خپلې مينې او محبته محروم کړي اوعلم وپوهه دبېلتون اولرېوالی موجب وګڼي. داعادات خو له يوه ښاغلی انسان سره نه ښائي.
علم او پوهه بايد يوسړی له نورونه بېل اولرې نکړي او نه د دنيا عزت او اعتبار يو انسان له خوارانو او غريبانو نه وشکوي.
هغه علم چه دکوډو په شان دوه خواړه ملګري بېلوي او دغرور موجب ګرزي له ناپوهی نه يې زيان او ضرر ډيردی او هغه سواد چه سړی له محيط اواجتماع نه لرې کوي اوله نورونه دسړي زړه توروي په حقيقت کښې همدغه توره کتو ده او ماتول يې پکار دی.
که څوک غواړي چه په اجتماع کښې ژوند وکړي او له محيط نه استفاده وکړي، دعلم او لياقت غرور دې له ځانه لرې کړي، خپله هوښياري او دبل ناپوهی دې حايل نه ګڼي، سړيتوب اوانسانيت دې نه هيروي، اجتماعي مېلان دې نه بايلي، خوار وغريب ته دې په خوارو سترګو نه ګوري، له ملګرو دې په هيڅ وخت او هيڅ حا ل کښې نه بېليږي، بلکه رادې شي او له جماعت سره دې خپل غم شريک کړي او خپله خوشحالي دې هم دنور په خوشحالي کښې ولټوي خپل زړه اوفکر دې له نورونه نه بېلوي، يوځای دې ورسره خاندي او يوځای دې ورسره ژاړي، ددوی په خوښه دې کارکوي چه دده په خوښه کاروشي.
خوشحالي او کاميابي همدلته ده او په يوازې توب کښې نشته، هرڅوک چه له نورونه پردی او لرې شو هغه هيڅکله نشي خوشحاليدلی اوپه يوه پټ اورسوزي.
د (من شذ شذ فی النار) همدغه معنی ده او ددنيا دوزخ همدغه يوازېتوب دی.

زه او ته

مونږ بايد دلته داسې اورونه بل نکړو چه کلي او ښارونه وسيزي او په لوګي يې د بصيرت سترګې ړندې شي ځکه چه دا اور د حسد اور او دشيطان له کوره دی.
مونږ به خپلې ډيوې له هغه اوره لګوو چه په کوه طور کښې يې ځان ښکاره کړی او د زړونو او دماغونو خونې روښانه کوي.
د حضرت ابراهيم (ع) پيروان بايد پخپل عمل او يقين سور اور ځانته ګلزار کړي او پخپل لاس د عالم دسيزلو لپاره دوزخونه جوړنه کړي.
هرچا چه په پخپل زړه کښې د حسداور مرکز ددوزخ اوريې نشي سېزلی اوپه سرولمبو کښې سلامت پاته کيږي.
هغه څوک چه له يوه جماعت او جمعيت نه په نفرت او عناد وزي هغه هروخت په سره اور کښې سوزي او تل په اورکښې وي.
ته په دې پوه شه چه زما اوستا بېلتون لويه ګناه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که دوه مین سره بیل شي پروا نشته ځکه چه عشق او محبت یې نور هم زیاتیږي او دوصا ل ارزو قوي کیږي مګر د دوه ورونو بېلتون او هغه بېلتون چه دبغض و حسد په سبب پیداشي عالمونه تباه کوي او ملتونه برباد وي.

زما او ستا نزدې کېدل، یوکېدل، پخلا کیدل، ملګری کېدل ډیرلوی اجر لري.

زه اوته دوصل لپاره یو ځکه چه فصل اوبېلول دشیطان کار دی.

زه او ته به سره نزدې کیږو او ژرژر به قدمونه اخلو چه دغه فاصله دلوی خدای په فضل اومرحمت له مینځه واخستل شي.

زه اوته که هر څومره نزدې شو هماغو مره خدای ته هم نزدې کیږو ځکه چه اورومرو به په نفس اوشیطان پښې ږدو او له نفسي اوشخصي اغراضو به تیریږو. زه اوته به ځانته نه ګورو دملت اوممملکت خیرو سعادت ته به ګورو.

مونږ باید ملي او اجتماعي ګټې په نظرکښې ونیسو او له لوړافق څخه نظروکړو .زه به دیو کېدو اونزدې کیدو لپاره خپل هرڅه له تا قربان کړم مګر ته هرڅه له ځانه مه قربانوه او عمومي مصلحت په نظرکښې نیسه!.

سترګې مه پټوئ!

ښه وګورئ! سترګې مه پټوئ! خدای ته ورتګ دی د قیامت ورځ راتلونکي ده، سترګې پټول، حق نه ویل، د حق په ځای کښې چوپ کښیناستل ډیره لوی او عظیمه ګناه ده.

وګورئ! اوبه ځیرځیر وګورئ، که ستاسې سترګې خلاصې شوې که تاسې هرڅه ولیدای شوه، که ستاسې بینایي معلومه شوه ډیره لویه اوستره ګټه به وکړئ.

ستاسې ډیرې بدبختۍ په سترګو غړولو، لیدلو او کتلو ورکیږي.

تاسې دسترګو په حکمت ښه نه یاست پوه شوي او پوره کار مو له خپلو سترګو نه دی اخستی.

هغه کسان چه ګوري اووینې غله ورځنې څه نشي پټولی اوغدی پرې نه لوټیږي.

تاسې خپلې سترګې غړوئ او ګورئ څه نه وینئ او څه نشئ لیدای، تاسې به وایاست چه مونږ شپه او ورځ پیژنو، توراوسپین بیلوو، دانسان اوحیوان فرق کولی شو، که مونږ څه نه لیدلی هرګوره به د چاله موټر لاندې شوی وو یابه په کندو او کېرو کښې لویدلي وو،په سم سرک به نه وو روان اوپې لارې به تللو.

زه وایم چه اوس هم ډیر خلق بې لارې روان دي اوسمه لارې پرې ایښی ده، ډیر خلق له ګرنګو نو لویدلي دي مګر ځانته نه دي ملتفت. دغه شان لیدل اوکتل چه مونږ کولی شو حیوانات یې هم کولی شي او دموټرو له مخې اوښان هم ځانونه په څنګوي، وانبه اواوبه ویني، له پانو نو او کمرو ځان نه غورځوي او له حسي خطراتو نه ډډه کوي.

دانسان لیده او کاته بایدله حیوان نه ډیر فرق ولري، د بنیادم نظرباید دومره سطحي او سرسري نه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځئ ! چه مونږ اوتاسې د خپل نظر امتحان ورکړو چه مونږ څه ليدلی شوکه نه؟ مقصد مې دا نه دی چه د اولې شپې مياشت په مازديگر ياغرمه کښې ګورو، يا به څوکروه لری يوشی معلوموو چه انسان دی که حيوان، نردی که ښځه؟ سپوږدی که پلی؟ زما مطلب بل شان امتحان دی اوبل راز سترګې مې په کار دي.

هو! زه هغه سترګې غواړم چه غدر، خيانت، ريا، ټګي، ظلم اوتلبيس بلکه ابليس ورنه ډډه کوي او دغه شيان ليدلی شي.

زه وايم دغه خلق چه تاسې په لارو او کوڅوکښې، په بازارونو او مساجدو کښې، يا په دوايرو او وزارتوکښې په کراتو او مراتو ليدلی اوکتلی دی ايا تاسې دوی په رښتيا ليدلی اوکه اشتباه موکړيده.

زه ګمان کوم چه ډيرو خلقو ډير خلق نه دي ليدلي او ورسره اشنايان شوي دي.

دغه سترګې چه له مونږ سره شته له کاره وتلي دي او څه نه وينې، دغه شان سترګې د هوا له مرغانو او دځمکې له ځناورو او حيواناتو سره هم شته.

هغه سترګې چه له رنګو نو اواجسامو نه ماوری نورشيان ليدلی شي هغه زمونږ په کوراو کلي کښې له چا سره نشته او مونږ په رښتيا څه نه وينو. ما ته دا سودا په ټينګه پيدا شوی او زړه ته مې داخبره لويدلي ده چه مونږ څه نشوليدلی که زه غلط شوی يم زما سودا وباسئ اوما پوه کړئ.

ماخو د مخه وويل چه زه له تاسې نه په رڼا ورځ دستورو ليدل نه غواړم، زه وايم دغه کسان چه تاسې يې هره ورځ خبرې کوئ او ورسره مخامخ کيږئ يا په موټړ اوبګيو کښې ستاله مخه تيريږي تاسې يې پيژنئ چه دا څوک دي او څنګه خلق دي؟

هغه چه په ښوښو ماڼيو کښې اوسي، په اعلیٰ موټرو کښې سپريږي نفيس لباسونه اغوندي، اوښه ښه خوراکونه خوري ايا په دوئ کښې خائنين، غداران، ظالمان اومنافقان نشته؟

دوی ټول کاريګر لايق اوصحيح اشخاص دي؟ دوی دغه جايدادونه او دا دومره ډيري پيسې په مشروع ډول په کار او لياقت پيداکړي دي؟

دغه نور چه ډوډی نه مومي، دناستې ځای نه لري، په تن لغړ او په خېټه وږي دي په دوی کښې دوطن صادق خدمتګاران، پاک نفسه زحمت کښه او لايق اشخاص بيخي نشته؟ دوی ټول له خرمې بکاره او غير مستحق اشخاص دي؟

تاسې ښه وګورئ! او ډير غور وکړئ که دلته خاينانو، غدارانو او ظالمانو په ظلمو نو، رشوتونو او خيانتونو عالي قصرونه، نفيس موټرونه، پاخه جايدادونه اولوړ مقامونه پيداکړی وي او ډير ښه خلق اوصالح اشخاص چه لس شل کاله يې دوطن خدمت په صداقت اوپاک نفسی کړی وي هغه نن خوارو زار، بې کوره او بې اوره ګرزي او هيڅ نه لري نوتاسې يقين وکړئ چه مونږ ړانده يواو څه نه وينو.

که چيرې دړندو بازار نه وای او خلقو ښه اوبد ليدلی هيڅکله به دغسې نه کيدل اونه به ؤ شوي.

که زمونږ په سترګو پردې نه وای د رشوت خوروپه کورکښې به دابڼا يسته پردې نه ځړيدلی او دقصور خاوندان به په قصرونو او ماڼيو کښې نه اوسيدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دزماني تغير

که تاسي هېر زري نه یاست اوسترګي نه پټوئ نو په دغو لږو کلونو کښي په عالم کښي ډیرلوی تغیر پېښ شـوی او زمانه ښخي بل راز شوی ده مګر دا تغیر محسوس نه دی معقول دی او دعقل خاوندان پرې ډیربنه پوهېدلی شي.
دانسان وجودکه څه هم په هماغه پخوانی حا ل دی، هماغه دوه سترګي دوه غوږونه او دوه پښي لري مګر هغه څه چه نن لیدلی شي پخوايې نشو لیدلی، هغه څه چه نن يې اوري پخوا ئي نشو اوریدلی، ترهغه ځایه چه نن رسیږي پخوانشو رسیدلی، په هغه شي چه نن پوهېږي پخوا نه پوهیده ، هغه څه چه نن ویلی شي پخوا ئې نشو ویلی.
څوکاله پخوا زمونږ نوکرانو او مزدورانو زمونږ له جلب لاندي منډې وهلې مګرنن راسره په موټر کښي يو ځای سپاره دي او هغومره فرق نه لرو.
یووخت و، چه مونږ بد بدکارونه ښه ګڼل او ستایل مو، بیا یو وخت راغی چه په دغو ستاینو شرمیدو او چوپ شـوو مګر اوس بدو ته بد او ښو ته ښه ویلی شو.
زه چه نن خپل ځانته ګورم او دخپل شعوراو ادراک تفاوت سنجوم پوهیږم چه په دنیاکښي ډیرلوی تغیر اولوی تحو ل پېښ شوی او زمونږ په هیوادکښي يې هم ډیر تاثیر کړی دی.
یو وخت وچه مابه هغه څوک ښه ګاڼه چه چاته به يې زیان او ضرر نه رسیده مګر څه موده وروسته په دغومره ښه توب نه قانع کېدم او له ښو خلقو نه مي ښې ښې ارزوګاني هم غوښتلې، مابه ویل ښه سړی هماغه دی چه په زړه کښي يې دوطن اوملت دپاره ښې ارزوګاني اوښه نیتونه موجوددوي، مګرنن په دې هم نه یم قانع او هغه څوک ښه بولم چه ښه کارونه کوي او دایثار اوفداکاری په میدان کښي داخل وي.
دایوازې زما حا ل نه دی نورهم ډیرملګري شته چه بې عمله ایمان کافي نه ګڼي او تشو ارزوګانو ته په څه قیمت نه دي قایل.
که څوک نن له مونږ نه ستاینه او محبوبیت غواړي او ارزولري چه مونږ ورته ښه ووایو اوښه يې وګڼو هغه دې په دې پوه شي چه تش لستوني اوبې لاسه لستوني مونږ نه خوښوو بلکه کاراوعمل ته ګورو او دهرچا جد وجهد، قرباني اوفداکاري په نظرکښي نیسو. مونږ اوس له پخوانه زیات هوښیارشوي یو او سادګان نه یو، مونږ خلق پیژنو اوپه زړونوکښي ډیربنه پوهیږو.
مونږ رښتیا ویلی شو، زمونږ په زړو نوکښي بې دخدای له ویرې بله ویره نشته، مونږ حقایق څرګندو او حق وایو مګر ددې کاره دپاره په یوه ترتیب قایل یو او هغومره څه وایو چه خلق پرې پوه کولی شو.
مونږ د ځان او دبل د پوهولو او ويښولو ټینګه اراده لرو او داکار هیڅکله نه پریږدو، مونږ غواړو چه اعمالو او افکارونه دلوی خدای په توفیق خیرې او ناولتیا ګاني ورکې کړو او دضرورت په وخت کښي ډیرې ناپاکه جامې په تیږو وټکوو او په څو باړو يې ووهو.
مونږ ځیني لوړکسان وینو چه اخلاق يې ډیر ټیټ دی،په بدو او ناوړه اعمالو نه شرمیږي، دفسق په شهرت پروا نلري، خیانت ورته بدنه معلومیږي، په پردي ناموس ډیر زړور ورځي، په رشوتونو قصرونه اوماڼۍ ابادوي اوپه ډیرو هسکو ځایونوکښي ناست دي.
مونږ غواړو چه دوی خپل ځانونه اصلاح کړي او په رښتیا توبې وباسي، خپل خدای ته رجوع وکړي او په نیکو اعمالو خپل سئیات ووینځي اوپخوانی عادتونه پریږدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددی زماني همدغه تقاضا ده او دزماني تغير له دوی څخه دغه نفسي تغير غواړي. که دوی غواړي چه زمانه يې رسوا نکړي اوځوک يې سترګو ته خلې ورنوړي بايد خپل ځانونه اصلاح کړی او پوه شي چه زمانه بل راز شوه اوبل راز خلق غواړي.

برابرنه دی

صحراته ولاړم هيڅ کاڼی له بل سره برابر نه و، غرونو ته وختلم ځيني جګ اوځيني ټيټ و، په باغونو وګرزېدم دېټولو بوټو وده او لوړتيا يوراز نه وه، ددرياب کبان مي وليدل يوله بله په ټو ل کښي برابر نه ختل، د هوامرغان هم ځيني غټ او ځيني واړه و، ښارونه مي وکتل د ځينو کورو ديوالونه اوچت و اود ځينو نه و، کورونو ته ننوتم، ځيني غولی لوی و، ځيني واړه، په دوايروکښي وګرزېدم ټو ل ميزونه او ټولي چوکۍ يوشان نه وې، کتا بخاني مې وکتلې د درستو کتابو قطع اوحجم برابرنه و، هيوادونه مي وليدل ځيني تاوده و، ځيني ساړه، انسانان مې وکتل څوک جوړو او څوک ناجوړه، څوک ړانده و او څوک بينا.

د لوی خدای کتاب مي بيرته کړ دا خبرې مي پکښې وليدې:

ايا پوه او ناپوه برابر دي؟ د ړانده او بينا ترمينځ څه فرق نشته؟ ددوزخ اوجنت خاوندان څه توپيرنه لري؟ نوراو ظلمت يو راز دي؟ په دې پوښتنو راويښ شوم او په عالم کښي مې بياسترګي وغړولې. هغه فرقونه چه په نورو انواعو او اجناسو کښي و، په انسانانو کښي يو په سله زيات معلوميده.

هغه ښاپيريان او ديوان چه خلقو له کوه قاف نه هغه خوا لټو ل ما په دوی کښي وليدل، د پرښتو اولعينانو په معنی پوه شوم، قصابان او شپانه مې وپيژندل، دعدل او ظلم، علم او جهل، خيراوشر، سعادت او شقاوت فرقونه راته واضح شوه.

پدې ښه وپوهيدم چه :

جـــــــوداني قـــــــدريولعل پـــــــه کښـــــــي مونـــــــده شـــــــي

نـــــــور جهـــــــان واړه د توروکـــــــانو غـــــــردی

ماته دامعلومه شوه چه دډيرو لويو ملتو او لويو ټولنوقدر اوقيمت په يو څوتنو پورې تړلی وي چه که هغه ورځني ليرې شي هيڅ ورته نه پاته کيږي. او دمتمدنو اقوامو فرق له وحشيانو نه په يو څو تنوباندې کيږي.

لکه چه دانسان په جسم کښي مخ، سترګي، پوزه چه په وجودکښي ډيره محدوده او لږه حصه ده، يو انسان له بل ځنې بېلوي دغسې ملتونه اوټولني هم د يو څو محدودو اشخاصو په وجود امتياز پيداکوی او بېليږي.

په هرمملکت کښي يو څوتنه محدود اشخاص وي چه دهغه مملکت سترګي اوپوزه ګڼل کيږي او ديوه هېواد نوم اونشان لوړوي.

لکه چه يوانسان پخپل ټو ل وجودکښي دوه سترګي لري چه د هغو په بينايي دجهان لوري ژوريويني اوسمه لارپيژني يوه جامعه هم څوتنه لري چه د هغوی په بينايي اوبصيرت يوې خوا او بلې خواته حرکت کوی او دملت سترګي ګڼل کيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د همدې لامله نبه اوبد ددوی په سترګو لیدل کیږي، د فکر کولو او خیروشر سنجولو امید دوی ته کیږي، دهیواد ترقي او لوړتیا د دوی دسعي اوعمل محصول باله شي اوهرڅه په دوی پورې مربوط او موقوف وي. کله چه په توره شپه کښې یوښولکۍ خلق چیرته روان وي نو ډیوه اوچراغ له یوه یادوه تنوسره وي او نورټول دهغوی په رڼا کښې روان وي اولاره ګوري. که دغه درڼا خاوندان له دوی نه بېل شي ټول په تورتم کښې پاته کیږي او بیاڅوک کندې کپرې نشي لیدای، دعقل اوفکر رڼا هم له محدودو اشخاصو سره وي مګر فایده ئې عامه وي اوهر چاته لاره ښئي.

یوملت باید درڼا د خاوندانو قدروکړي او پدې پوه شي چه بې له دوی نه په ټولو باندې تورتم او تیاره راځي اولاره ورکیږي.

هغه مشعل چه مونږ ته دلارې ټیټ وپاس راښئي او زمونږ مخه رڼاکوي ددوی په لاس کښې دی او دوی پیداکړی، که دوی نه و رڼا نشته اوپه هرقدم کښې دلویدلواو پریو تلو خطرات موجود دی.

د اسلام درد منو!

عابده! هغه څه چه ته یې په ډیرو وظایفو او نوافلوکښې لټوې دخدای دمخلوق په خدمت کښې ډیر ښه موندل کیږي.

زاهده! څه شی چه ته یې د ځان په وری کولو اونفلي روژو نیولوکښې غواړې دمساکینو اوفقیرانو په مړولو هم لاس ته درځي.

عارفه! چوپ کښېناستل او د خدای په فکر او ذکر مشغولېدل عبادت دی مګر زوروړو ته حق ویل او حق بیانول ډیرلوی اوستر عبادت دی.

مسلمانه! دقران تلاوت ثواب لري مګر په قران باندې عمل کول فرض دی. ای دتقوی او ریاضت خاوندانو تاسې له خپلو کوټنیو سرونه راوباسئ له دې سپینو څادرونو مخونه رابنکاره کړئ او په عالم کښې سترګې وغړوئ چه دخدای دمخلوق څه حا ل دی؟ او په څه راز مصیبتونو اخته دي په جهان کښې څه مظالم او څومره بې رحمۍ موجودې دي.

تاسې انصاف وکړئ! چه تسبې اړو ل ډیر ثواب لري که په سروغرموکښې یوې کو ل او یو مسکین مړول؟ په جاې نماز باندې قرار کښیناستل ښه دی؟ که د خدای په لاره کښې ستړی کیدل؟

رښتیا وواياست چه دبل په خیرات روژه ماتو ل ډیر ثواب لري که خپل ما ل له مسکین اوفقیر سره خوړ ل؟

ماپوه کړئ! چه پاک خدای دخیرات او شکرانو په اخستلو ډیر خوشحالیږي؟ که په ورکولوېې؟

راشئ؟ دخدای رضا او داخرت ثوابونه په ګرانو اوسختو کارونوکښې او دمخلوق په خدمت کښې ولټوئ!

یو مظلوم دظالم له منګو لو خلاص کړئ، دیوې کونډې په سرپورنی واچوئ دیوه یتیم اوښکې پاکې کړئ! یوه پورورې ته پور ورکړئ، دیوه رنځو ر دوا او درمل وکړئ. دغه خواران او غریبان چه دپاک خدای صادق اوساده بندګان دي خپل خدمت ته مه رابولئ او مه یې مریدان کوئ؟ بلکه تاسې ددوی مریدان شئ او خدمت یې وکړئ. د خدای رضا او د خدای جنت په دغه ډول حاصلولی شئ، اوددنیا ګټه په هغه بل صورت لاس ته درځي او درغلی ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سبا فکر

هغه څه چه د ریا او تذویر په پردوکښې پټ و اوس څرګندیږي. تراوسه پورې شپه وه، تورتم و، تیاره وه، هیڅا هیڅ نه لیدل هرڅه دتورې شپې له تورې پردې لاندې پټ و.

ماته نه لیدې تازه نشوم لیدای، زما په سترګو اوستا په مخ پردې پرتې وې، ماته نه پیژندلی او تاهم خپل ځان نشو پیژندلی، نن د حقایقو له مخې پورنی پورته کیږي اوښه و بد ځان ښکاره کوي، ته په دې پوه شه چه پس لدېنه څوک خپل معایب نشي پټولی، که څوک هرڅومره کوښښ وکړي چه خپل نواقص پټ کړي او ښایسته رنګونه ورپورې ومښې کامیابېدلی نشي. او خوارې یې څه ځای نه نیسي.

که څوک هوښیاروي هغه باید دځان اصلاح ته اساساً متوجه شي او ځان ونه غولوي. هغه ودانۍ چه نن سبا نړیږي په اخیرونو نه ټینګیږي او رنګ وروغن یې بیفایدې معلومیږي.

مونږ باید د خپل راتلونکي ژوند دپاره پاخه دیوالو نه جګ کړو او پوخ تعمیر بنا کړو.

له هغه کوره باید واوزو چه نن سبالویږي او ړنګیږي. سړی باید داسې کورجوړ کړي چه دزامنو او لمسیانو شپې یې په کښې هم تیرې شي او ودانۍ یې پخه وي.

مطلب دا نه دی چه ټو ل به له کاڼو او ګټو جوړ شوی وي او دختو په ځای به په کښې سمت لګېدلی وي ځکه چه دغه راز کورونه خواران اوغریبان نشي جوړولی، زما مقصد بل راز کور دی، داسې کورچه یوه خښته به ئې هم دظلم او خیانت په پیسو نه وي جوړه شوی اوپه ودانولو کښې ئې مظلومان نه وي ازارشوی.

هو! ښه کور هماغه دی چه همسایه ته ئې ضرر نه وي رسیدلی او هیڅکله یې دبام واورې دبل په بام نه وي لوېدلی لوی لوی ګناهونه په کښې نه وي شوی، دفساد اوضررفکرونه پکښې نه وي موجود.

ښه کو ر دانه دی چه ښایسته او رنګینې پردې په کښې زوړندې وي اوښه ښه خوراکونه په کښې وخوړل شي یاډیر نفیس سامان اولوازم ولري.

داشیان وي اوکه نه وي مګر پخپل حق قناعت، رحم اوعاطفه، عفت اوفضېلت چه په کوم کورکښې وي هغه ښه کوردی اوهیڅکله نه ورانیږي کوم کورچه اهل اوصالح اولادلري او ماران و لړمان په کښې نه وي قصروي که جونګړه هغه کورښه کوردی او سعادت په همدغسې کورونو کښی وي.

دغه راز کور خواران او غریبان هم جوړولی شي مګر یوغیر صالح انسان یې هیڅکله نشي پیداکولی.

هرڅوک چه ځانته په دنیاکښې کور جوړوي باید دحمید دابیت واوري:

که دې نکړېه نیکیو ننګ ونام لوړ   په دوه چومه دې د ختو مشه بام لوړ

پخوانۍ ډیوې

کله چه سړی یوازې شي او څوک نه وي نوله خیا ل او تصورسره ئې زیات سروکارشي او راز راز فکرونه کوي.

څوک چه له دغې فکري مراقبې سره اشناوي هغه پوهیږي چه انسان په دغسې وخت کښې هرڅه په بل راز ویني او دجهان هره ذره ورته سکندري آئینه شي.

په همدغسې مواقعو کښې سړی په پچه خبرې اوکشمیر ویني اودمرغانو په هګیو کښې راز راز نغمې اوري. زه هم په کوټه کښې یوازې ناست وم او فکرویورم، مخامخ یو منقش رف ښکاریده چه هرڅه پکښې ایښي و او زما د خیالاتو له تلون سره ئې ډیره مرسته کوله. دغه راز رفونه سړی ددې وخت په ودانیو کښې نه ویني او دپخوا وخت تعمیري

(c) ketabton.com: The Digital Library

وضعیت سړي ته ښئيي. داکور که څه هم زوړاو پخوانی دی مګر دبرق مزي ورته رانـوتلي دي اوسامان ئې هم نوی شویدی دلته پخوانی او اوسنی نوی اوزاړه شیان یوځای شوي او عجیب منظرلري.

دتجدد اونوی عصر آثار اواستازی دي کاله ته راغلی دی مګر دکور ساختمان ئې لا نه دی بدل کړی.

په کورکښې که څه هم برق لګیږي مګرپاس په رف باندې دتورو تېلو مسینه ډیوه ایښې ده چه مخصوص نقش ونګار لري او دوه درې طبقې ئې تشکیل کړیدی په څنګ کښې ئی یوبل ډول چراغ هم شته چه دشمع بلولو دپاره جوړشوی او اوس په لږو کورنو کښې پیداکیږي هغه خوا ورځنې دخاورینو تېلو لاټین ایښی اوسړی پوهیږي چه دغو چراغو هریوه پخپل وخت کښې داکوررڼا کړی او دې خلقو ئې په رڼاکښې ډیرې شپې تېرې کړیدي مګراوس دتېلو دوره تیره شویده اودشپې په کوټه کښې برق لګیږي.

زمانه وخت په وخت نوي شیان له ځان سره راوړي مګر زاړه هم څوک هیسته نه غورځوي اوپه جګوځایونو کښې ځای ورکوي. داعادت بدعادت نه دی او باید په هر کوراو هر هیوادکښې همدغه عادت جاري وي او څوک دچا زاړه خدمتونه هیر نکړي مګر کارونه باید وخت په وخت له نـوو شیانو نه واخستل شي اوپه کورنـو کښې نـوي رڼا ګانې پیداشي.

زمانه ښائي چه زاړه شیان له کاره وغورځوي اونوي هم زاړه کاندي چه دغورځولو شي مګرانسانان ئې دزمانې په تاخچو او رفونو، دتاریخ په پاڼوکښې ساتي او په اوچتو ځایونوکښې ئې ږدي.

هغه چاچه لمړی ځل دتېلو خاورینه ډیوه بله کړی دبرق له مخترع نه ئې پوهان په کمه سترګه نه ګوري او قدرئې کوي.

انسان اوجهان په هروخت اوهرحا ل کښې یوې رڼا ته محتاج دي او دارڼا وخت په وخت خپل شان اوصورت بدلوي اوپه ظروفو کښې ئې تغیرراځي دهمدغه بدلون اوتغیر په اثرانسان دعلم و معرفت په لوړوالی اودپـوهې په زیاتو لـو او تجلی کښې زیار کاږي.

هغه چا چه دخاورو ډیوه جوړه کړی او هغه چه دمسو ډیوه سازه کړیده یائې دښیښې په فانوس کښې کومه شمع لګولې ده دبرق اوبریښنا ترمخترع پورې هریوه کوښښ کړی چه درڼا دپاره یوه وسیله پیداکړي او دبشرتیاره خونه رنا کړي.

دوی هریو د نور او رڼا پالونکي او روزونکي دي چه دبصیرت خاوندان ورته په ډیر قدر اواحترام ګوري.

هغه رڼا چه دخاورو له تېلوپیداکیږي هغه نورچه له لمر اوسپوږمۍ څخه راځي، هغه برق چه داوبوله جریانه حاصلیږي بې دظرف اومحل له تبدیله څه ډیر فرق نلري.

که څوک په دغو ظاهري صورتو نو نه غولیږي دغو نووو احادثو قالبونو او ظروفو ته نه ګوري دشړشمو او پنبې په بوټو، دغوزانو اوزیتون په ونوکښې یوه رڼا او یو راز تېل موجودي چه په هر راز ډیوه کښې بېل کیفیت پیداکوي.

که سړی هغه تیل چه په ډیوه کښې ویني په پنبه کښې ووینې یا دغه سیزونکی برق چه په برقي نغریو کښې ګوري په اوبو کښې ولیدای شي، هغه ته اور او اوبه دومره فرق نه لري او د جهان په هره ذره کښې یوه رڼا ویني چه حتی د صحرا په کاڼو کښې ئې هم پیدا کولی شي.

هغه نورچه کلیم په کوه طورکښې لیده دزیتون په هره ونه کښې شته مګر محرمانه سترګې غواړي. که دانسان تعقل قـوي شي او دحواسو په بندکښې محصور پاته نشي (که څه هم دبشر موجوده علم هماغه رڼاده چه د حواسـو لـه کړکیـو رانوتلي ده او بې له دینه په ده باندې توره شپه ده) په هرشي کښې به یو نور ګوري او دوجود په نړۍ کښې به داتور اوسپین نه وي.

اوس مونږ دحواسوله تاثیر لاندې راغلي یو چه په تیلو غوړلاسونه په پنبه او پندانه وچوو او دسترګو کتل یا لامسه قوه مونږ ته حقیقت بل راز کوي او ظرف و محل راته مختلف انواع اوجناس په مخکښې دروي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که دغه راز راز لوښي اومنګي چه په هرکورکښې په بېل بېل صورت وينو زمونږ د نظر مانع نشي نو په هر کورکښې ديوې وبالې اوچينې اوبه دي او د ټولو مشرب يودی، که مونږ دسيند اوويالې، کوهی اوکاريز واورې اوباران په شکلونو، صورتونو او نومونو ونه غوليږو پوهيږو چه همدغه يوشی په څو نومونو يادوو او زمونږ حواسو راته واوره او باران دوه شيه کړيدی. په حقيقت کښې همدغه يو حلاوت دی چه په خټکي، هندوانه، توت، انګور، ناك، منه، شفتالو اونورو کښې ئې حلول کړی او په هرمحل کښې ئې بېل صورت بېل رنګ بېل خوند بېل نوم پيداکړی دی.

دغه لوی او واړه خمونه چه دبېلو بېلو ميوو او دانو شربتونه او عرقونه پکښې پراته دي ټول يو راز کيف لري او دکجوری او اربشو په مينځکښې څه ډير فرق نشته.

په دغسې کتنه چه سړی له صورتونو هغه خوا وګوري پوهيږي چه کورت او شړو مبې له يوې غړکې راوتلي دي اومايعات و جما دات زمونږ احساس اوشعور بېل کړی.

هغه وخت چه زمونږتماس له مادياتو نه قطع شي او مجرد شو ،ښائي چه دنن ورځې علم اومعرفت بل راز شي او دغه رڼا بل شاني ووينو، دنن ورځې تنويري وسايل به لکه ددې کوټې بې کاره ډيوې له کاره ولويږي اوعلم و پوهه به په نورو قالبونو کښې ځان ښکاره کړي.

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library